

வளம்கிளாசு

வ. வி. வி.

எ. 176

க. ப
1778

ர. அன்பழகன், எம். ஏ

BALU
PUB

வளரும் கிளர்ச்சி

க. அன்பழகன் எம். ஏ.

புதுவாழ்வுப் பதிப்பகம்
சென்னை

முதற்பதிப்பு : அக். 1953

உரிமை ஆசிரியர்க்கே

மன்னுடைய

தோழர்களே

நான், சொற்பொழிவாற்ற நேர்ந்த சிற்சில இடங்களில், நமது இன உரிமைக் கிளர்ச்சியின் முன்னாள் வரலாற்றுச் செய்திகள் சிலவற்றை எடுத்துக் கூறிவந்தேன். அதனைச் செவிமடுத்த நண்பர்களில் சிலர், அவ்வப்போது அச் சொற்பொழிவுகளை எழுத்து வடிவில் கொண்டுவரக் கூறினர். அவை ஒவ்வொன்றும் வெளிவருமானால், சில கருத்துக்கள் ஒவ்வொன்றிலேயும் இடம்பெற்று, பல விடங்களில் திரும்பத் திரும்பக் கூறப்பட்டவை, எழுத்து வடிவிலும் அவ்வாறே இடம்பெற நேருமாதவின்—அம் முறையில் வெளியிட நான் விரும்பவில்லை.

ஒருவாறு தொகுத்து வெளியிடக் கருதினேன் அதற்கேற்ப, ‘கிளர்ச்சி’ மலரில் ‘வளரும் கிளர்ச்சி’ என்றெரு கட்டுரை வரைந்தேன். அது மிகவும் சுருங்கிய தாயிற்று. சிறி து விளக்கமாக அமையவேண்டும் என எண்ணினேன். அதன் விளைவே, இந்த விரிவான கட்டுரை.

இயக்கத்தின் ஆஸம் பேச்சாளர்களும், புது எழுத்தாளர்களும், இயக்கத்தின் முற்கால, தோற்ற, வளர்ச்சிகளை அறிந்திருப்பதும், இலட்சிய வளர்ச்சியை, அது வளர்ந்த விதத்தினைப் புரிந்துகொண்டிருப்பதும், இடத்திற்குப் பொருந்த, சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப, தமது கொள்கையை வலியுறுத்த இன்றியமையாதனவாகும். இந்த ஏடு அதற்குத் துணியாகும் எனக் கருதுகிறேன்.

இயக்கத்தின், பொது வளர்ச்சியைக் கருதியே இது வரையப்பட்டதால், நுண்ணிய செய்திகள் யாவும் இதில் இடம்பெறக் கூடவில்லை. அதனைப் பொறுத்த விழைக்கிறேன்.

க. அண்பழகன்

விற்பனை உரிமை

பாரி நிலையம்

59, பிராட்வே :: சென்னை - 1.

பதிப்பு

அன்புடையீர்!

தோழர் அன்பழகன் அவர்கள் ‘கிளர்ச்சி’ மலரில் எழுதி வெளியிட்ட “வளரும் கிளர்ச்சி” என்ற கட்டுரையை வெளியிடக் கருதினாலும். அது மிகவும் சுருக்கமாக இருப்பதால் விரித்து எழுதினால் தான் பயன் மிகும் என்று கருதினார் அவர். அவ்வாறே, நமது இலட்சிய வளர்ச்சியை, எவரும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும்படி, தக்க விளக்கங்களோடு விரிவாக எழுதியுள்ளார் இதனை.

அவரது சொற்பொழிவில், பலவிடங்களில் கூறப்பட்டவை இதில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளன. திராவிட இனத்தின் விடுதலை முழுக்கத்தின் சுருக்கமான வரலாறு என்ற இதனைக் கூறலாம். திராவிட மக்கள் ஒவ்வொரு வரும் இதனைப் படித்து உணர விருப்புகிறோம்!

புதுவாழ்வுப் பதிப்பகத்தின் இரண்டாவது வெளி யீடாக, இதனை வெளியிடும்படி அளித்த தோழர் க. அன்பழகன் எம். ஏ. அவர்கட்டு நன்றி உரித்து.

பதிப்பகத்தார்.

வளரும் கிளர்ச்சி

நமது தாயகம் சார்ந்துள்ள இந்தியத் துணைக் கண்டம் அங்கிய ஆதிக்கத் தலையுண்டு அடிமைப் பட்டுச் செயலற்றுக் கிடப்பதைக் கண்டறிந்து கவலைகொண்டத் தலைவர் பலர் உரிமை வித்து ஊன்றலாயினர் சென்ற நூற்றுண்டின் இறுதியில்.

ஆரூபியர் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து அலை கடலீஸ்க் கடந்து வந்து கரையேறிய வெள்ளோயர், சோப்பும் சிப்பும் கண்ணுடியும் காகிதமும் விற்பனை செய்து வயிறு பிழைக்கவந்த வெள்ளோயர், பிறந்த நாட்டில் பிழைப்புக்கு இடமின்மையால் வேற்று நாடு தேடி நுழைந்து வாழ்வு தேடிய வெள்ளோயர், கரையேற—வயிறு பிழைக்க—வாழ்வு தேட இடமளித்த அந்நாட்டையே தமது வேட்டைக் காடாக்க் கருதலாயினர். அவர்களின் நுழைவுக்குத் தடைவிதிக் காத நாடோ, தனது உரிமை வாழ்வை இழந்த ஏமாளி நாடாகவும், அவர்களின் சரண்டல் கொள்ளோக்கு இடந்தரும் சரணையற்ற நாடாகவும் மட்டுமன்றி அவர்கள் ஆட்சிக்கு அடங்கியும் ஆதிக்கத்திற்குக் கட்டுப்பட்டும் நடக்கும் முழு அடிமை நாடாகவும் ஆகிவிட்டது.

இயற்கை நலமும் வளமும் கொழிக்கும் இந்த இந்தியத் துணைக் கண்டத்தை, புராண காலமுதல் புண்ணிய பூமி, பாராத நாடு, ஆரியா வர்த்தம் என்றெல்லாம் பெருமை பேசப்படும் இம் மண்டலத்தைத்தத்தான் அங்கியர்கள் அடிமைப்படுத்தி, அல்லற்படுத்தி, அடக்கு முறைகளை வீசி, சிறைச் சாலைகளை நிரப்பிச் சித்திரவதை செய்து, சிங்காரச் சிம்மாசனத்தில் தாமேறி அமர்ந்துகொண்டு சரண்டல் ஆட்சியை விலைசிறுத்துவராயினர். நாட்டு மக்களோ, நானும் நலியலாயினர், மெல்ல மெல்ல மடியலாயினர்; வாழ்வு வாழத்தயாயிற்று; வேதனை வெள்ளமாயிற்று. மக்கள் மனம் வெள்ளத்தில் சிக்கிய சிற்றுயிராயிற்று.

பின்னர் நாள்டைவில், மக்கள் உள்ளம் உறுதிபெற லாயிற்று, உரிமை உணர்ந்து குழுறலாயிற்று. அந்தக் குழுறலின் பயனுக்கேவ் மாற்றுரை வெளியேற்றும் மகத் தான் உரிமைப் போரும் தொடங்கப் பெற்றது.

உரிமைப் போர் முதலிலேயே வெளிப்பறடையாகப் பெரும்போராகத் தோன்றிவிடவில்லை. சிறுசிறு நலன்களாப் பெற விரும்பி அவைகளை அரசாங்கத்திற்கு விண்ணப் பிக்கும் அரும்பாகிச், சிலபல ஆண்டுகளில் பதவிகளில், ஆணும் பீடத்தில் பங்கு கேட்கும் போதாகிப், பின்னும் சில ஆண்டுகளில் நாட்டுக்குச் சுய ஆட்சி வேண்டும் என்று அறிவிக்கும் மலராகி, இறுதியாகவே ‘விடுதலை’ மணம் வீசுவதாயிற்று. உரிமை வேட்கை முதற்கண் சிறு பொறியாகத் தோன்றி, தலைவர்களின் தொண்டாலும் வீரர்களின் தியாகத்தாலும், வளர்ந்து பெருந்தியாயிற்று.

இருநூற்றைம்பது ஆண்டுகட்டு மேல், இடங்கொண்டு விலைபெற்று வளர்ந்து வந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் ஆட்சிக் காலத்தில் 1857-ஆம் ஆண்டில் சிப்பாய்க் கலகம் நடைபெற்றது. கலகம் கலக்கத்தை விளைவித்தது. கலக்கம் ஆட்சிப் பொறுப்பைக் கைமாற்றியது. 1858-நவம்பரில் ஆங்கிலைப் பேரரசிலிக்டேரியா அவர்கள், இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். எனினும், அங்கிய ஆட்சியைப் பற்றிய வெறுப்புணர்ச்சி வேர் விட்டு வளரத்தான் செய்தது.

1885-ஆம் ஆண்டில்தான், இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் பிறந்தது. அதற்கு மூலமாக இருந்து தோற்று வித்தவர் ஹழும் என்ற வெள்ளோயரேயாவர். தாதாபாய் நெளரோஜி முதலான பல தலைவர்களின் உழைப்பாலும் ஊக்கத்தாலும் ‘காங்கிரஸ்’ இயக்கம் தவழலாயிற்று. சுமார் 35 ஆண்டுகள் உருண்ட பின்பே மாராட்டிர தலைவர் லோகமான்ய பாலக கங்காதார திலகர், பஞ்சாப சிங்கம் லாலா ஜஜபுத்ராய், வீரர் பிபிள் சந்திர பாலர் முதலிய பெருந்தலைவர்களின் வீர முழுக்கங்களினால் விடுதலை

இயக்கமான காங்கிரஸ் மக்கள் ஆதரவு பெற்றுப் பல கிளர்ச்சிகளிலும் ஈடுபடலாயிற்று.

அக்காலத்தில், தென்னுட்டில் அந்த உரிமை வேட்கையை வளர்த்து ஆர்வத்தியை மூட்டி, விடுதலை ஒனியைப் பரப்பிய பெருமை, தென்னுட்டுத் திலகரெனத் திகழ்ந்த தூத்துக்குடி வீரர், கபபலோட்டிய தீரர், வைதீக வைவரி, தண்டமிழ் அறிஞர், வ. உ. சிதம்பரனார் அவர்களுக்கே உரியதாகும். விடுதலை வீரர், தேசியக் காவி, சுப்பிரமணிய பராதியாரின் கவிவைதகளும், சுப்பிரமணிய சிவா முதலிய பல பெருமக்களின் தொண்டும், விடுதலை இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்குத் துணையாயின.

பின்னர், அறிவுக் களஞ்சியம் அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரின் தலைமையில் சுய ஆட்சி இயக்கம் (Home Rule Movement) சிறப்பாக நடைபெற்ற காலத்தும், அடுத்து காங்கிரஸ் இயக்கம், உத்தமர் காங்கியதிகளின் தலைமையினை ஏற்று, ஒத்துழையாமை முதலிய போராட்டங்களை நடத்திய காலத்தும், தென்னுட்டில் விடுதலை இயக்கத் தொண்டு புரிந்தவர்களிலே மிகவும் முக்கியமான இடம் பெற்றிருந்தவர்களே-தமிழ்த் தென்றல், திரு. வி. க. திரு. ஈ. வே. ரா., டாக்டர். வரதராசலு ஆகியோர் ஆவர். அமலூவருமே, நாயக்கர், நாயுடு, முதலியார் என்று சேர்த்தே வழங்கப்பட்ட பெருமைக்குரியோராவர். ஆவர்களுடன் தலைவராக மறிலை சீமான் சினிவாசம்யங்காரும், சங்தர்ப்பத் தொண்டாக சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியரும் பணிபுரிந்து வந்தனர்.

முதலாவது பெரும்போர் உலகப் போக்கையே மாற்றியது. அதனால் ஏற்பட்ட குழநிலை மாற்றத்தாலும், நாட்டு மக்களின் விழிப்புணர்ச்சியாலும், விடுதலை இயக்கத் திற்கு ஆதரவு பெருகிற்று. ஒத்துழையாமை இயக்கம், உபபள்மறியல், (சத்தியாக்கிரஹம்) கள்ளுக்கடை மறியல் முதலிய கிளர்ச்சிகளால் பாரார்களின் கவனமும் திரும்பியது. கதர் நூற்பு, கதருடுத்தல் முதலிய திட்டங்கள், காங்கிரஸ் தொண்டர்களின் கடமை உணர்ச்சியையும், கட்டுப்பாட்டையும் வளர்த்தன. உத்தமர் காங்கியதி

களின் உண்ணு நோன்பு, கிறை நுழைவு முதலிய தியாகத் தாலும் அகிழ்சை நெறியின் உயர்வாலும், காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் மக்கள் அளவற்ற நம்பிக்கை கொள்ள வாயினர். மக்களே காங்கிரஸ், என்று கூறும் விலை பிறந்தது. இந்தியத் தலைவர்களின் மதிப்பு உலகத்தின் கண்களில் உயரலாயிற்று. உலகிலேயே, உத்தமர் காங்கியார் உயர் புகழுக்கு உரியவரானார்.

இந்திலையில் இரண்டாவது உலகப் பெரும்பொர் முண்டது. இந்தியா—தன் து உரிமைக் குரலீ உயர்த் தியது. வங்க வீரர் சுபாஷ் சந்திர போஸ், பண்டித நேரு போன்ற எழுச்சியுள்ள தலைவர்களின் திவிரச் செயல்கள் உணர்ச்சி பொங்கச் செய்தன. அதன் விளைவாக ஆகஸ்டு கிளர்ச்சி விளைந்தது. கிளர்ச்சியின் வடிவமும் தரமும் — பலவாகும். எனினும், இந்தியாவின் விடுதலையை இனியும் தாழ்த்தாது, உரிமையை உடனடியாக வழங்குவது அவசியம் என்ற ஒருமித்த கருத்தை உலகில் விலை நிறுத்திற்று. நியாயமும், நிதியும் மட்டுமே யன்றி, அதற்கு அவசியமும் ஆதரவும் பிறந்தன. இந்தியாவின் மனக்கொதிப்பை, எதிர்ப்பு வெப்பத்தைக் குனிர் நாட்டினராகிய ஆங்கிலேயர் தாங்கமாட்டா தாராயினர். ஆட்சிப்பீடும் அசையத் தொடங்கியது. ஆங்கிலேயரின் புகழ்மிக்க ஆட்சித் தங்கிரம் (இராச தங்கிரம்) ஆடும் நாற்காலியில் அபார்ந்திருந்து கவிழ்வதை விட, ஆடாத முக்காலியில் உட்கார்ந்து கொள்வது மேல் என்று தீர்மானித்தது. அவர்களது தங்கிரம், ஆட்சிப் பீடத்தை விட்டுக் கொடுத்தேனும் — வாணிப இலாபத்தைக் காத்துக்கொள்ளத் தான்தியது. காலத்திற்கேற்ற கோலம் கொண்டனர். விடுதலையைத் தேடியவர்கள் பெற்ற அளவு புகழை, விடுதலையை அளிப்பதாலேயே தாழும் பெற்றுக் கொள்ளத் தீர்மானித்தனர்.

விடுதலைக் கிளர்ச்சியோ, பலப்பல ஆண்டுகளாகப், பல்வேறு தலைவர்களைக் கொண்டு, பலனித கட்டங்களைத் தாண்டி, பல்லாயிரவரைப் பலி பிடத்திலே சாய்த்து இறுதியில் வெள்ளோயரை வெளியேற்றக் காரணமாயிற்று. இத்

துணைக்கண்டத்தின் வரலாற்றில், வெள்ளோயர், நுழைவால் படிந்த கரை, 1947-ஆம் ஆண்டில்தான் துடைக்கப்பட்டது. நம் து மண்ணிற்கு, ஆங்கிலேயர்களின் ஆதிக்கப் பட்டாளத்தினின்றும், விடுதலை கிடைத்து விட்டது என்பது உண்மைதானே?

மேலும் அந்த விடுதலையோடு மற்றொரு விடுதலையும் இணைந்து பூத்ததும் கண்டை. இல்லாமிய இனத்தவர், தாம் ஒரு தனி மதத்தவர் ஆதலால், இந்துக்களின் ஆதிக்கத்தில் தமது உரிமை வாழுவு நசக்கப்பட்டு விடும் எனக் கருதி, தமக்குத் தனி உரிமைகள் வழங்கும்படி அரசாங்கத்தைக் கேட்கலாயினர். சில பல ஆண்டுகளில், முஸ்லீம் லீக் என்ற தமது அரசியல் கட்சித் துணைகொண்டு அரசியல் மேதை ஜனப் பீடின் அவர்கள் தலைவரையில் “இல்லாமியா”கிய நாங்கள், இந்தத் தரணியைத் தனித்து ஆண்டபாரினர். எனவே, எமது உரிமைகளை (இந்துக்களிடம்) இழக்கச் சம்மதியோம். எம்மை ஆசூம் உரிமை எமக்கே!” என்று கூறித் தனியாட்சி, தனி நாடு கேட்கலாயினர்.

முதலில் வலிவு பெருத அவ்வியக்கம், மிக விரைவில் இல்லாமியரின் ஒருமித்த ஆதரவைப் பெற்று ‘பாகிஸ்தான்’ தனியாட்சிக் கோரிக்கையை வலியுறுத்தலாயிற்று. இந்து—முஸ்லீம் பிளவும், வேற்றுமையும், பகையும் பெருகாமல் குறைய—உத்தமர் காங்கியடிகள் எவ்வளவேவா பாடுப்பட்டார். என்றாலும், உண்மையும், சூழ்நிலையும் வேறாகவே வளர்ந்தன. அந்திலையில் அதுகாறும் காரணப்பட்ட புகைச்சல், நெருப்பையே வெளிப்படுத்தலாயிற்று. தீமைகள் வளர்ந்தன; கலகம் பெருகிற்று.

முதலில், ‘பாகிஸ்தான்’ பிரிவிளையால் விளையக்கூடிய தீமைகளையே எண்ணி, எடுத்துக்கூறி, அவ்வியக்கத்தை ஒடுக்க வினைத்த தேசியத் தலைவர்கள், இறுதியில், அதற்குத் தாம் இசையாததால் ஏற்படும் தீய விளைவுகளை எண்ணிப் பார்த்து, பாகிஸ்தான் தோன்ற இசைவளிக்க முன் வந்தனர். அந்த இன உரிமைக் கிளர்ச்சியை மதித்து பாகிஸ்தானுக்கு இசைவளித்த போதுதான், இந்தியாவின் விடுதலையும் உடனடியாக உறுதி பெறலாயிற்று.

உத்தமர் கரந்தியின் எண்ணம் வெற்றி பெற்ற அதே வேளையில் வீரர் ஜின்னுவின் 'கனவும்' நினைவாயிற்று. 'பாரத்' பிறந்தது, பாகிஸ்தான் முனோத்தது. உரிமை 'பாரத்' பிறந்தது, பாகிஸ்தான் முனோத்தது. இடத்தின் உணர்வு பிறப்பித்த விடுதலைக் கிளர்ச்சி, இடத்தின் (இந்தியா) விடுதலையாக மட்டுமான்றி இனத்தின் (பாகிஸ்தான்) விடுதலையாகவும் பூத்தது, வாழ்கிறது.

இத்துணைக்கண்ட மக்கள் இதுகாரதும் படித்து வந்த வரலாற்று ஏடுகளின் இறுதிப்பக்கத்தில் இடம்பெற வருந்த அடிமைத்தனம்; அரசியல் தனை அகன்றது. ரிருந்த அடிமைத்தனம், அரசியல் தனை அகன்றது. ஆனால் அத்துடன் ஆஞ்சும் குழுவும் மாற்றமடைந்தது. ஆனால் அத்துடன் அடிமைத்தனம் முற்றும் நீங்கிவிட்டதாகவோ, முழு விடுதலை கிடைத்துவிட்டதாகவோ எவரும் கூற முடியாது. துண்ப மக்கள் விலையில் ஏற்றம் விலையாததையும், மாருதத் துண்ப மும் துயரமும் இன்று வரை நீங்காததே தாடு நாளும் வளர்வதையும், கானும் எவர்தான், 'விடுதலை கீதம்' பாடவதையும், கானும் எவர்தான், 'கொண்டாட ஆறுதல் கொள்ள முடியும். "சுதந்திர நான்" கொண்டாட டத்திற்கென எரிக்கப்படும் விளக்கொளி எவ்வளவு காலநடை மக்கள் கண்ணென்றைய மங்கச் செய்து உண்மையை மறைக்க முடியும்?

எனவேதான் சுருத்துள்ளோரும் கவலையுடையோரும், மேலும் மேலும் வரலாற்று ஏட்டைப் புரட்டுபவராகின் ரணார். ஏடு, இறுதிப்பக்கத்தினின்றும் புரட்டப்படுகின்றனர். வரலாறு, முன்னள் ஏற்பட்ட அடிமைத்தனம், நது. வரலாறு, முன்னள் ஏற்பட்ட அடிமைத்தனம், நது. இல் ஆதிக்கம், மத முடக்குவாதம், முதலிய அணைத்தை இல் ஆதிக்கம், மத முடக்குப் புலப்படுத்துகின்றது. இந்த யும் அறிவுடையாக்குப் புலப்படுத்துகின்றது. இந்த உண்மைகளை, நமது இழிவுக்கும் தாழ்வுக்கும் காரணமாக உள்ள விலைமைகளைத் தென்னட்டுத் தலைவர்கள், பற்றல் வாண்டுகட்கு முன்பே கண்டுணரலாயினர்.

தென்னட்டவர், தட்சின பீட்டுமி, பஞ்ச திராவிடம் என்றெல்லாம் குறிப்பிடப்படும் பகுதியில் வாழ்ந்துவரும் மக்கள், பல நூற்றண்டுகளாகவே வேற்றினத்தவரான வடவர் ஆதிக்கத்தில் சிக்கிச் சிதைந்து நிலைகுலைந்து வந்து வந்துள்ளனர் என்ற வரலாற்று உண்மை தாழ்ந்து விற்தாகத் தெளிவாகத் தொடங்கியது.

அன்றெருநாள், இமாலயத்தில் உருத்திரன் பார்வதியை மணங்கொண்டபோது, அத்திருவிழாவைக் காணத் திரண்ட பெருங்கூட்டத்தினரால், வடக்கு தாழ்ந்து தெற்கு உயர்ந்ததாம். தெற்கைச் சமஞ்செய்ய உலக முதல்வன், குறுமுனி என வழங்கும் அகத்தியனைப் பொதிகை மலைக்குப் போயுறையும்படி அனுப்பிவைத்தானும். அந்தப் புராணக் கதை பிறந்த நாள் முதலாகவே தெற்கு உயராதபடி வடக்கு கவனித்து வந்திருக்கிறது என்பது விளக்கமாயிற்று.

புராணக் கதைகளின் போக்கிலே உள்ள சூறைகளை நிக்க அவற்றிற்குத் தத்துவப் பொருள் கூறுவது வழக்கம். அதுபோன்றே, இந்த அகத்தியர் வருகைக் கான காரணங் கூறும் கதைக்கும் உட்பொருள் காணபோமேயானால் ஒருண்மையும் தெளிவாகும்.

அக்காலத்தில், தென்னட்டில் வாழ்ந்த மக்களும், மன்னரும், வடக்கிலும் செல்வாக்குடன் புகழ்பெற்று விளங்கினர். அங்கிலையில், வடக்கில் நிகழ்ந்த அப்பெருமனாத்தில் திரண்ட வடவர், தமது நாடும் மொழியும் தெற்கின் பெருமைக்குத் தாழ நேருகிறதே என்று கருதிக் கூடிச் சிந்திக்கலாயினர். அதன் முடிவாகத், தெற்குதனது மொழி, கலை நாகரிகப் பெருமையாலேயே வடக்கைத் தாழச் செய்வதால், அதன் பெருமையைப் போக்கும் முறையில் வடவரின் மொழி கலை நாகரிகத்தைத் தெற்கில் புகுத்தி, அதன் மூலம் வடக்கினைத் தாழாமல் உயரச் செய்வே, கலைக்கடலெனப் பெயர்பெற்ற அகத்தியனை அனுப்பிவைக்கத் தீர்மானித்தனர். ஓர் இனத்தை வெல்ல விரும்பினால், அந்த இனத்தின் மொழியையும் கலையை யுமே முதலில் அழிக்கவேண்டும் என்ற கருத்தினை அக்காலத்திலேயே கண்டனர் போலும் வடவர்! அந்த அகத்தியரும், கலை வளமும் நாகரிக நலமும் நிரம்பிய தென்னட்டிற்குச் செல்கிறேனோம், அவர்தம் மொழியை அறியாது எப்படித் தம் கருத்தைப் பரப்புவது என்றெண்ணி, இறைவணை வேண்டித் தமிழ் அறிந்தலைப் போலும், வாஸிபத்திற்குப் புறப்படுவன், செல்லும்

நாட்டினரின் மொழியை ஓரளவுக்கும் அறிந்திருப்பது அவசியமன்றே? அதுபொன்றே, அகத்தியரும் தமது கலை நாகரிக வாணிபத்துக்குத் தமிழறிவும் பெற்றுப் பற்பட்டார். தக்க படைக்கருவியோடு வந்த அம்முனி புறப்பட்டார். தக்க படைக்கருவியோடு வந்த அம்முனி தெற்கை நாள்டைவில் தாழுச்செய்ததும் வியப்பாமோ?

தேவர்க்குச் சார்பாகப் பூலோகத்திற்கு வந்து தமது கருத்தை எப்படியோ முடித்துக்கொள்ளும் புராண நாரதரைப் போன்றே, தெற்கே வந்த அகத்தியரும் வெற்றி பெற்றிருக்கக் கூடும்.

தெற்கைத் தமது' வீரத்தால், படைபலத்தால், போரால் வெல்லமுடியாது; அவ்வகையால் தெற்கே வெல்லும், உயரும் என்பதைக் கண்ட வடவர், தம் மொழி கலை மதக் கொள்கைகளால், வேதாகம சாஸ்திர புராண மகிழ்ச்சையால், சாதி ஆச்சார புராகித தர்மத்தால்— அவ்வகைனைப் புகுத்துவது மூலம் வெற்றிபெறக் கருதினர் போலும். உண்மைச் சிறப்பால் வெற்றி பெறுவிட்டனும், வஞ்சகமாகவாவது விழுத்தத் தீர்மானித்தனர். அதன் விளைவே—அகத்தியர் புறப்பாடு.

கைலையினின் ரும் புறப்பட்ட அகத்தியர் கலை கொண்டு வந்தார். பொதிகையில் தங்கினார். சிறி து சிறி தாகச் செல்வாக்குப் பெற்றார். அகத்தியர் பலராயினார். தமிழர் கள் தாமாகவே தாழ்விள்ள மேற்கொள்ளும் சூழ்நிலை பிறந்தது.

அகத்தியருக்குப் பின், அயோத்தி இராமன் வந்தான். காட்டிலே தாடகையைப் படுகொலைசெய்தான், குர்ப்ப நகையை மானக்குறைவு செய்தான், வாவியை வஞ்சகத் தால் மாய்த்தான், தென் இலங்கைக்கு எரி மூட்டினான், அரக்கர் குலத்தை இரக்கமின்றி அழித்தான், வீபீஷணர் களையும் அனுமார்களையும் (சுக்கிரீவர்களையும்) தோற்று வித்து, தெற்கையே வடக்கிற்கு வணங்கச் செய்தான்.

இதிகாசத்தின் குறிப்பின்படி, இராமன் வந்தான். பூராணக்கலைகளினுலும், கற்பனைகளினுலுமோ, இராம ஞெடு கிருஷ்ணன் வந்தான், அவதாரங்கள் வந்தன்,

வினாயகர் வந்தார், — அவற்றேருடு தொடர்புடையன பலவும் இங்குக் குழியேற்றின. தமிழர்களின் வாழ்வில், வடவர்தம் செல்வாக்கைப் பெருக்கத்தக்க கற்பணிகள் பலவும் உண்மையைப் போன்றே இடம்பெறலாயின.

எவ்வாரே பழங்குடிதாகவெல்லாம், உண்மைக்குப் பொருந்தினும் பொருந்தாவிட்டினும், வடவரே ஆற்றல் மிக்கோராகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவ்வெண்ணைம் தமிழுமக்களின் கருத்திலே உறைந்து நாள்டைவில் நம்பிக்கையாகவே விலைக்கலாயிற்று.

என்றாலும், தமிழ்மக்கள் தனிப்பெருமையடைய வீரமரபினர் என்பதும் அவர்கள் து மொழி, கலை, நாகரிகம் யாவும் மிகவும் உயர்ந்தன என்பதும், பண்டைக்கால முதலாகவே தமிழ்ப்பெருமக்கள் பலராலும் பலவகையானும் நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளன.

இன்றைக்கு மூவாயிரம் ஆண்டுக்கட்டு முன்பே இயற் றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அறுதியிட்டு உரைக்கப்படும் “தொல்காப்பியம்” தமிழின் மொழி, கலை, நாகரிகங்களின் தனிப்பெருமையை விளக்கும் திருவிளக்காகவே அமைந்துள்ளது. வடவர் மொழியும் கலையும் உயர்ந்தது என்ற எண்ணை இருந்து சூழாதபடித் தொல்காப்பியம் ஒளி பரப்பியது.

தமிழ் அறத்தோடு, வடவர் கொள்கையும் மயங்கத் தொடங்கிய பொழுதே, தமிழ் நெறியின் தனிமாண்பை விலைநிறுத்தும் வகையில், 'திருக்குறள்' நிலவு தோன்றி யுள்ளது. இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கட்டுக் குறையாது முற்பட்ட அறங்கிய திருக்குறள், வேதாகம சாஸ்திரங்களின் சார்பில், ஆரியதர்மங்கள் என்ற பெயரில் புகுந்த பல அநிதிகளை, (அவற்றைக் குறிக்காமலே) வீழ்த்தி தமிழ் அறநெறியின் நிறுவி, தமிழர் வாழ்வுக்கு அரண் செய்தது என்பது மிகையாகாது. திருக்குறளே இன்றும், தமிழுக்கும் தமிழர்க்கும் உரிய அரணாக தமிழ் வீரர்க்குக் கிடைத்துள்ள கேட்யமாக அமைந்துள்ளது தெளிவு.

சங்க காலத்திற்குப் பின்போ, தென்னாடு கைக் கொண்டிருந்த சிவ(விங்க) வழிபாட்டினே அடிப்படை

யாக்ககொண்டு, சைவசமய அமைப்பை உண்டாக்கி, அதன் மூலம் வடவர் கொள்கைகள் பல புகுத்தப்படுவதைக் கண்டு, அந்த மூடக்கொள்கைகளை நீக்கித் தூய்மை செய்யும் வகையில், திருமூலர் திருமந்திரம் தோன்றியுள்ளது.

அதுவேயுமன்றி, தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய சித்தர் கள் பலரும், வடவர் கொள்கைகளை, உண்மை உணராத தமிழர் ஏற்பதை விலக்கி, முயற்சி செய்துள்ளனர். அவர்கள், தாம சிங்கித்துக் கண்ட மூடுகள் பலவற்றையும் தமது பாடல்களின் மூலம் மயக்க அறிவினார்க்கு எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். மூடங்பிக்கைகளையும், பொருளந்த செயல்களையும் கண்டிக்கும் அவரது அறிவுரைப் பாடல்களே அதற்குச் சான்றுவன.

இன்னர், இடைக் காலத்தில் கோவில் வழிபாட்டில் வடமொழி தேவபாடையாய் ஆட்சி செய்யத் தொடங்கிய காலத்து அடியார்கள்—நாயனார்களும் ஆழவார்களும்—தமிழர்களின் தனிக்கொள்கைகளைக் காவாதுவிட்டனும், தமிழிலே பக்திச் சுவையிக்கப்பாடல்களை ஏராளமாகப் பாடினர். அப்பாடல்களுங்கூட, தில்லையில் ஒரு சிற்றரையில் மறைத்து மூடப்பட்டுக்கிடந்தன. மூதலாம் இராசாசன் என்ற சோழ மன்னன் அவற்றை வெளிப்படுத்த முயற்சித்தனன். அர்சகமரபு தமது தொழில் மேன்மைக்குத் துணையாகும் சமஸ்கிருதப் பற்றால், அவை வெளிப்படுவதையும் தடுக்க, வஞ்சகமாக இச்சகம் பேசிற்று. அரசனது சூழ்ச்சி அதனை வென்றது. செல்லவித்தவை போக மீதுமள்ள பாடல்கள் வெளிப்பட்டன. மக்களிடையேயும் வழக்குப் பெறலாயின.

சமயச் சார்பில், கதைகளுக்கும் கற்பனை புராணங்களுக்கும் செல்வாக்குத் தோன்றியது. அதனால் வடமொழியிலே உள்ள கதைகள் பலவும் தமிழகத்திலே மதிப்புப் பெறலாயின. அதன் மூலம் வடமொழியின் செல்வாக்கு மேலும் வளருமெனக் கருதினர். எனவே தமிழ் மொழியில் அப்படிப்பட்ட கதைகளை (காவியங்களை) இயற்றத் தொடங்கினார்கள் புலவர்கள். அவை

பல திறப்பட்டன. அவற்றுள் சில மொழிவளங்களட்டவும், சில தமிழர்களுக்கு புலப்படுத்தவும், பல சமயக் கருத்துப் பரப்பவும் தோன்றியுள்ளன.

வடமொழியில் வரையப்பட்ட ஆதிகாவியங்களான, வர்ணார்க்கிட இராசாயணமும், வியாச பாரதமும் புகழப்பட்ட போதே, தமிழிலேயும் தமிழருக்குப் பெருமைதரும் காப்பியம் உண்டு என்பதை நிறுவ, சேர் பெருந்தகை இனங்கோவிடகள், தமிழரின் ஒப்பற்ற வீரமூம் ஆற்றலும், இணையற்ற நாகரிகமும் பண்பாடும், ஈற்றற மொழிவள்ளும் கலைச்செலவுமும் ஒருங்கே விளக்கமுறைப்படி, முத்தமிழ் மூழங்கும் “சிலப்பதிகாசம்” என்னும் காப்பியத்தை இயற்றித்தநர் போலும்.

அதன் வழியில் தோன்றிய காவியங்களான, மணி மேகலை, பெருங்கதை, வளையாபதி, குண்டலகேசி, சீவக சிங்காமணி முதலியலை, தமிழ்க் கலை வளத்தினைப் பெருக்கி, மொழிக்கு ஆக்கம் நல்கி னும், தமிழரின் தனிப்பண்பாட்டுக்காக்கத் தவறிவிட்டன. மதச்சார்படையனவாகவே அத்காவியங்கள் அமைந்ததால், பொதுமை இந்து பொய்மை நிரம்பின.

இன்னர், சமண சாக்கியக் கொள்கைகளை மாறு கொண்ட சேக்கிமார், தம் மதமாகிய சிவநெறியே உயர்ந்தது என்ற கருத்தைப் பரப்ப, அறிவுக்கு ஒவ்வாவிட்டனும். பல கதைகளைத் தென்னூட்டிற்கே உரியதாகப் புணைந்து பெரிய புராணமாக இயற்றிவிட்டனர். சிவநெறி செல்வாக்குப் பெற்றது கண்டவைாவர் தம் மதம் பரவ ஒரு காப்பியம் வேண்டுமென விரும்பினர். சம்பர் இயற்றினார் இராமாயணம். அவரது கவிதை யாற்றல் காவியத்திற்கு மேலும் அழகு தந்தது. ஆனால், இந்தப் போக்கில் காவியங்கள் வளரவாயின; கந்தபுராணம், திருவினோயாடல், வில்லி பாரதம், தலபுராணங்கள் என்று பட்டியல் வளர்ந்தது.

தமிழ் மொழியின் பெருமையை விளக்க இயற்றத் தெரடங்கப்பட்ட காப்பியம், சமயத்தையும் புகுத்துவதாக வளர்ந்து, சமயத்திற்காகவே காப்பியம் என்றுகிச் சமயத்

திற்காக சமஸ்கிருத இலக்கியத்தை அப்படியே தமிழில் இறக்கிவிடுவது என்பதாயிற்று நிலைமை. இறுதிகட்டம் வரையில் தமிழ் மொழியின் தனிமை (உரிமை) காக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து மட்டும் கவிஞர்களிடம் இருந்தே வந்தது.

பிற்காலத்தில் பக்தித் துறையிலே தொன்றிய பாடல் கரும் பாசரங்களுமோ—தமிழரின் வாழ்வுக் கொள்கை களையே கைவிட்டு, வடவரின் வெறுப்புத் துறவைப் போற்றத் தொடங்கின. மண், பொன், பெண்-என்ற இம் மூவாகைகளை ஒழுக்கவேண்டும்; இந்த வாழ்வே பொய், என்ற இத்தகு ஆரியக்கொள்கைகள் செல்வாக்குப் பெரு விட்டும், மக்களிடம் பரவலாயின. மண், பொன், பெண் ஆகிய இவற்றிலே, சாதாரண ஆசைக்கட அல்ல, பேராசை வைத்திருந்தவர்களே கூட இந்தக் கருத்துக் களைத் தாம் கடைப்பிடித்துள்ளதாகக் கூறி நடிக்கலாயினர். நடிப்பிலே வளர்ந்த துறவுக் கொள்கைகள் நடிப்பையே வளர்த்தன.

இங்கிலையில், கோவில்களில் வடமொழி மந்திரங்களும் தோத்திரங்களும் வழங்குவதை மக்கள் விரும்பவில்லை என்பதைக் கண்ட சமணரும், பின்னர் வைணவரும் வடமொழியும் தமிழும் சம அளவாகக் கலக்கும்படியான யனிப்பிரவாள நடையைக் கைக்கொள்ளலாயினர். சமய உணர்ச்சி, தமிழூ வழக்கிலும்கூடப் பாதி அளவே உயிருடையதாக ஒடுக்கவும் செய்தது. பின்னரே-வைணவக் கோவில்களில் தமிழ் மொழிப் பாசரங்கள் இடம் பெறலாயின. எப்படியோ. அக்கோவில்களிலேனும் தமிழுக்கு இடமளித்தமைக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டியதுதான்!

எனினும் சமயவாதிகள், மொழியினைக் கையாண்ட முறைகளால், பல நூற்றுண்டுகளாகவே தமிழ் மொழி கலை நாகரிகப் பண்பாடுகள் குழப்பத்திற்காலாகவிட்டன. மக்கள் தெளிவற்றவர்களாயினர்.

அன்றெருநூள் தென் குமரி முதல் வட இமயம் வரை பரவிக்கிடந்த தமிழ் மொழி, விந்தியம் வரையில் கூட

நிலைக்க முடியாதபடி வடவர் நுழைவு தமிழைத் தேய்த் தது. பிற்காலத்தில், மேலும் தேயந்து வேங்கடத்தோடு ஒடுங்கும்படி, தமிழ் மொழியிலிருந்தே புதுமொழிகளான தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துஞ் ஆகியவை பிறக் கும்படி வடமொழி தமிழையே பிளங்தது. காலப்போக்கு, நெடுங்கொலைவு, மக்கள் தொடர்பின்மை ஆகியவற்றால் ஒரு மொழி—பலமொழி கிளைக்க இடந்தர நேரும் எனினும் அவை தாய் மொழியினின்றும் அதிகம் விலகிச் செல்வ தில்லை. ஆனால் தமிழினின்றும் பிறந்த மொழிகளோ வடமொழித் தொடர்பால் அதிகம் விலக நேர்ந்தன. அவை தமிழூடு கொண்டுள்ள மூலத்தொடர்பு விளங்கினும், வடமொழியின் சார்பாகவே வளர்க்கப்பட்டதால், தமிழூடு மாறுபடும் நிலை பெற்றுள்ளன.

எனினும் அம்மொழி பேசும் மக்களின் பண்பாடுகள் இன்றும் மாறிவிடவில்லை. அப்பண்பாட்டு உணர்ச்சி, திராவிடமொழி, கலை நாகரிக அறிவடையார் பலரும் அம்மொழிகளின் பழைய வடிவையே காக்க விழைகின்றனர். மேலும் மேலும் வடமொழி ஆதிகம் வளருவதையும் தடுக்க முயற்சிக்கின்றனர். பழைய கன்னடம், தொல் மலையாளம், முன்னால் தெலுங்கு—ஆகியவற்றைக் கைக்கொண்டு வளர்க்கவும் முயற்சிகள் உள்ளன.

இவ்வாறு, அகத்தியர் காலம் முதலாகவே வடவர் மொழியும் கொள்கைகளும், தமிழர் கலையும் வாழ்வும் அழியக்காரணமாகி வந்துள்ளதையும் அதைத் தடுக்கும் தற்காப்பு முயற்சிகள் பல தொல்காப்பியர் காலம் முதலாகத் தோன்றியுள்ளதையும் நாம் காணகிறோம். எனினும் அம்முயற்சிகள் முழு அளவு வெற்றி பெறக்கூடவில்லை.

இடைக்காலத்தில், தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களின் பெருமைகூட ஆரியத்தோடு அதற்குள் தொடர்பாலேயே அது தியிடப்படும் அளவுக்கு இழிதகவு விளைந்தது. ஆனால், இயற்கை நியதியால் ஆரியம் இறந்த மொழியாயிற்று. தமிழின் அடிப்படைகளை நேராகத் தாக்கித் தகர்க்க அதனால் இயலவில்லை. தம் மொழி வழக்கின்றி இறப்பினுங்கூட ஆரியர் அதைக் கருவியாகக்

கொண்டே, தமிழூ அடிமைப்படுத்த, கனித்து இயங்காது முடக்கத் திட்டமிட்டனர். அதற்கு ஒரு படியே மணிப்பிரவான் நடை.

மணிப்பிரவான் நடையோ, தமி மர் செவிக்கு வெறுப்பை விளைவிப்பதாயிற்று. நற்றமிழின் இன்னேசையாம் இசையினை நூகர்த் மக்கள், ஏனோ வேற்றுமொழிக் கலப்பால் காது குடையும் வெற்றேசையைக் கீட்கக் கிரும்புவர்? எனவே அங்கைட செல்வாக்குப் பெற வில்லை. மேலும், மதமாறுபாட்டாலும் ஏற்கப்படாது போயிற்று. எப்படியோ தமிழ்நாடு அதன் பிடியில் சிக்குற வில்லை.

ஆரியரோ, தமிழ் சொற்களுக்குப் பதிலாக வட மொழிச் சொற்களைப் புகுத்துவதிலும், தமிழ் நெடங்கணக்கில் வட வெழுத்துக்களுக்கு இடங்கேதுவதிலும், நற்றமிழ்ச் சொற்கள் பலவற்றையும் வட சொற்கள் என திரித்து வழங்குவதிலும் ஈடுபட்டுத் தமிழ்மொழி என்ற எண்ணாலும் ஏற்படாதபடிச் செய்வதற்கு விடாது முயற் சிப்பாராயினர். இன்றும் அத்திருப்பணி ஒய்க்கத்தபாடில்லை.

வடவர் கொள்கையாலும், தர்மத்தாலும் புகுந்த மூட நம்பிக்கைகளும், சாதி சமயச்சடங்குகளும் தமிழகத்தையே 'செல்லன' அரித்தன. 'இராமபாணமாகத் துளைத்தன. அவைகளும் ஆதினாள் முதலாகவே, மறுக்கப்பட்டு வங்குளனன.

அரக்கர்கள் வேள்வியை—யாகத்தைத் தடுத்தனர்; சுராபானம்,—சோமரசம் பருக மறுத்தனர், என்று புராண இதிகாசங்களே உரைக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் ஆரியருக்கே உரிய சில பழக்க வழக்கங்கள் கனித்தே சுட்டப்படுகின்றன. தமிழர் வாழ்க்கை அறமாகிய திருக்குறளில், பிறப்பினாலை சாதியும், வேள்வியும் குதும், களனும் பிற இழிவழக்குகளும் மறுக்கப்படுகின்றன. தீர்மூலர் திருப்பந்திரம்—ஆரியர் தம் மாயவாதக் கருத்து களை வீழ்த்துகின்றது. சித்தர் பாட்டுக்கள் ஆரியர் சடங்கு முறைகளை; புரோகித் உயர்வை வெறுத்து மொழிகின்றன.

பிற்காலத்தில் உரையாசிரியர்களாகச் சிறந்தவர்களில், ஆரிய தர்மத்தையும் ஒப்பிட்டுச் சிறப்பிக்கும் நோக்குடைய பரிமேலமூகருங்கூட, ஒவ்வொர் இடத்துத் தமிழர் நெறி ஆரிய தர்மத்தே தாடு, மாறுபட்டு உயர்ந்து நிற்பதை உரைக்கத் தவறவில்லை. பக்கிப் பாடல்களுங்கூட ஒவ்வொரிடங்களில், புரோகிதரது இயல்பை இழித் துக்கூறவும் ஆரியரைத் தனித்துச் சுட்டவும் செய்கின்றன. “தமிழன் கண்டாய் ஆசியன் கண்டாய்” என்ற அப்பர் வாக்கு அந்த வேற்றுமைக்கே சான்றும், எனி னும் ஆரியத்தின் தீரையைத் தொகுத்துச் சுட்டிக்காட்டி அதை வேரோடு ஒழிக்கும் முயற்சி சென்ற நூற்றுண்டு வரை நடைபெறவில்லை என்றே கூறலாம். வரலாறு வரையப்படாமல், வரலாற்றறிவு வரைக்கப்படாமல் இருந்த நாட்டில், மக்கள் உண்மையை எப்படி உணர்ந்திருக்க முடியும்?

ஆரியர் புகுத்திய சாதிப் பாகுபாட்டின்படி, அம்மதத் தின் வேர்களான புரோகிதர்களே நூலறிவு பெறவேண்டியவர்கள், படிப்பதற்குத் தகுதியுடையவர்கள். மற்ற வகுப்பார் படிப்பதே பாபம், தவறு, அதிலும் தமது சூழ்சிகளை உள்ளடக்கியவேத சாலத்திரங்களைப் படிப்பதே தண்டனைக் குரியது என்ற கருத்தைப் புகுத்தியிருந்த போது, தமிழ் மக்கள் நம் சிலையைப் புரிந்து கொள்வது எப்படி இயல்வதாகும்?

எனவே, ஆரியக் கயிறு சுழற்றிவிடும் பம்பரமாக ஆயினர் தமிழர். சுழற்றியால் விளைந்த மயக்கத்தில், உலகம் தமமைச் சுற்றுவதாக, மாபையில் ஆழந்தனர். ஆரியமாயை இருளைப் பறப்பியது. கண்கட்டப்பட்டு காட்டிலே விடப்பட்ட நிலைக்களாயினர். ஆழமைப்பட்ட தோடு குருடாகவும் ஆக்கப்பட்ட கொடுக்காமல் கிக்கினர்.

எப்படியோ, ஆரிய ஆதிக்கக்காட்டில் நுழைந்த வெள்ளையர், ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஆட்சி முறை, குழப்பம் மிகுந்த காட்டில் ஓரளவு தெளிவு ஏற்படத் துணை செய்தது. கண்கட்டு அவிழக்கப்பட, குருட்டுத்தனம் நிங்க அதுவே காரணமாயிற்று. உண்மை சிறிது சிறி

தாகப் புலனுகத் தொடங்கியது. அந்திய ஆதிக்கத் தீமையினின் றும் விணோந்த நன்மையாயிற்று அது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சித் தொட்டபாலேயே, விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் பயன் கிடைத்தது இந்தியாவிற்கு. அதனால் மதவெறியில் மூழ்கிக் கிடந்த பொதுமக்களுங்கூட ஓரளவு தெளிவு பெற வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டன.

இங்கு வந்து சேர்ந்த பாதிரிமார்களின் தொண்டு தமிழ்மொழியின் பெருமையை உலகுணரச் செய்யக் காரணமாயிற்று. அதனால் தமிழின் மதிப்பும் சிறி து சிறி தாக உயர்த்தொடங்கியது. மேல் நாட்டார் கண்டு பிடித்த அச்சப்பொறியின் துணையால், பழங்குமிழ் ஏடுகள் பல வெளிவரலாயின. சென்ற நூற்றுண்டில், பாதிரிமார்களாலும், யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலராலும் தமிழ் களாலும், தமிழ்மொழியின் ஆயுதம் நூற்றுப்படலாயின. அவை பொது உரை நடை நூல்கள் இயற்றப்படலாயின. அவை பொது மக்களின் தமிழ் அறிவு வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்தன.

தமிழ் நூல்கள் சிலவும், திருக்குறள் அறமும் ஆங்கிலம் முதலிய மேல் நாட்டு மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. அதனால் தமிழின் புகழ் ஒங்கிற்று. டாக்டர் காலடுவெல் பாதிரியார், தமிழ் மொழியை, மொழிதூல் முறைப்படி ஆராய்ந்து, திராவிடக்குழு மொழி மொழிதூல் முறைப்படி ஆராய்ந்து, திராவிடக்குழு மொழிகளின் தனிச்சிறப்புக்களையெல்லாம் தமது ஒப்பிலக்கணத் தால் நிலைநாட்டினார். தமிழ் மொழி (மதிப்பு) தலை நிமிர்ந்தது.

மேல் நாட்டார் பலர், இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் மூன்றாண் வரலாற்றை ஆராய முற்பட்டனர். பெரும் அவர்களாது கருத்து வடநாட்டிலேயே பதியலா பாலும் அவர்களாது கருத்து வடநாட்டிலேயே பதியலா யிற்று. வடமொழிக்கு அவர்களிடம் ஏற்பட்ட செல்வாக்கு, வடமொழி தடையின்றி வளர இடமாக இருந்த வடநாட்டுக்குப் பெருமையளித்தது. இந்திய மொழிகளில், வட மொழியை மட்டுமே கற்றிருந்தமை, வரலாறு எழுதத் தொடங்கியப்பக்களையெல்லாம், வடநாட்டிற்கே முக்கியத் துவம் அளிக்கச் செய்துவிட்டது. வரலாற்று ஏடுகளில்— தென்னாடு மாற்றுந்தாய்ப் பிள்ளையாகவே கைவிடப் பட்டது. முற்காலத்தில் கடல் கொண்டழிந்த தென்னாடு,

பிற்காலத்தில் ஆரிய ஆதிக்க வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்த தென்னாடு, தற்காலத்தில் வரலாற்று வெள்ளத்தாலும் மறைக்கப்பட்டது. ஆயிரம் பக்கங்கொண்ட இந்திய வரலாற்று ஏட்டில் ஒரு பத்து இருபது பக்கங்களே தென்னாட்டைப் பற்றிப் பேசப்பட்டிருக்கும், அதுவும் சிறப்பிப்ப தாக அமையாது.

இங்கிலையைக் கண்ணுற்ற ஸ்மித் என்ற வரலாற்று நூல் ஆசிரியரே, மூதன் முதலாக, “இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் உண்மையான பழைய வரலாற்றை அறிய வேண்டுமானால், வரலாற்று ஆசிரியர்களின் ஆராய்ச்சி, கங்கைக்கரையில் தொடங்கப்படுவதற்குப் பதில் காவிரிக் கரையில் தொடங்கப்படவேண்டும்” என்ற கருத்தை வெளியிடலானார். ஆரியர் வருகைக்கு முன்பாகவே வாழ்ந்த திராவிடரின் வரலாறு முக்கியத்துவம் அளிக்கப் படவேண்டும் என்ற கருத்து அதுமுதல் வலியுற லாயிற்று.

திராவிடர் பற்றிய உண்மைகள் பல வெளிவரலாயின. அரசாங்கத்தின் புதைபொருள் இலாக்கா, சிறப்க்கலை ஆராய்ச்சி நிலையம் முதலியவற்றின் பணியினாலும், திராவிட நாகரிகத்தின் தொண்மையும், தென்னாட்டுச் சிறப்க்கலையின் தனித்தன்மையும் வளர்ச்சியும் விளக்க முறலாயின. திராவிட மக்களின் முகத்தேர்தாற்றத்தில், வழவுமைப்பில், குஞ்சியழுகில், வாழ்க்கை முறையில், ஒழுக் கபபற்றில், மொழிவழியில் இலக்கிய நெறியில் உள்ள சிறப்பியல்புகளைல்லாம் ஆராய்ச்சி ஒளியால் தெளிவு பெறத் தொடங்கின. அவை ஆரியத் தொடர்பாலும், கலப்பாலும், ஆதிக்கத்தாலும், புதையுண்ட பொருளாக, தடையுண்ட நிராக, மறைப்பட்ட ஒளியாக, முடங்கிக்கிடப்ப கைதயும் காண நேர்ந்தது. உண்மையை உரைப்பதில் ஆர்வ முடையோர் அதை வெளியிட்டனர். வேறு நோக்கி னர், வேறு முறையாகவே நடந்துகொண்டனர். என்றாலும் திராவிடத்தின் வரலாறு முற்றும் உருப்பெறுவிட்டனும் உண்மைகள் பல வெளிப்பட்டதால், தமிழர் மேலும், மேலும் தம்மை உணரலாயினர்.

வரலாற்று ஏடு ஒளி வீசியபோதே, ஆரியர் அங்கியர் என்பதும், அவர் தம்தொடர்பால், வரவால் தமிழர்வாழ்வு என்பதும் வலுப்பெறலாயின். ஆரியர் தாழ்ந்தது என்பதும் வலுப்பெறலாயின். ஆரியர் வருகைக்குமுன் தமிழர் பெற்றிருந்த வளமான வாழ்க்கை யும், வெற்றி நிலையும், அறிவாட்சியும் மக்களுக்குப் புலப்படத் தொடங்கின.

எந்நானும், எவ்வகையிலும் வேறு எந்த இனத்த வரினும் தாழ்வருத தமிழர்—திராவிட இனத்தவர், இப்பறு பலவகையிலும் தரழந்துள்ள நிலையை எண்ணலா யினர், ஏக்கமுங்கொண்டனர்.

இங்கிலீக்குக் காரணமான ஆரிய மத மூடகம்பிக்கை களே முதன் முதல் வெளிப்படையாகக் கண்டிக்கப்பட வாய்ன. சென்ற நூற்றுண்டினி ருதியில் வாழ்ந்த வடலூர் வள்ளலார், இராமவிங்க அடிகளே, பக்தித்துறையில் நின்றபடியே ஆரிய(அ)தர்மத்தை முதன் முதல் கண்டிக்கலானார். அவரது திருவருட்பாவில்,

“நால் வருணம் ஆசிரம் ஆசாரம் முதலா நவின்றகலைச் சரிதமெல்லாம் பின்னாவினாயாட்டே மேல் வருணம் தோல் வருணம் கண்டறிவாரிலு.....”

**“மதித்த சமயமத வழக்கெல்லா மாண்பது
வருணுச் சிரமமெனு மயக்கமுஞ் சாய்ந்தது”**

—எனவும்,

‘குலத்திலே சமயக் குழியிலே நரகக் குழியிலே குமைந்து விண் பொழுது நிலத்திலே போக்கி மயன்கியே மாந்து நிற்கின்றார்.....’

— ८८४ —

**“சதுமறை ஆகம சாத்திர மெல்லான்
சந்தைப் படிப்பு நஞ் சொந்தப் படிப்போ”**

— ८७ —

“தெய்வங்கள் பல்ல ஸிற்றை செய் வாருஞ்
சேர்கதி பல்ல செப்புகின் ரூரும்
போய்வந்த கலைபல புகன்றி வாரும்
பொய்ச் சம யாதியை மெச்சுகின்றூரும்”

— ४८५ —

வரும் இடங்களையும், மற்றும் பல பாக்களில் வரும் அத்தகையும் கருத்துக்களையும் காண்பவர்கள் அவரது ஆரியக் கண்டனத்தை உணர்வர். அதுவே-சமயச் சீர்திருத்தமாகச் சமரச சன்மார்க்கமாகப் பொதுநெறியாக உருக்கொள்ளலாயிற்று.

அந்தத்து, இந்நூற்றண்டின் தொடக்கத்தில் திகழ்ந்த அறிவுதூல் பேராசிரியர், சந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் இயற்றித் தந்த நாடக இலக்கியமாகிய “மனைன்மலையத் தின்” தொடக்கத்தில் கடவுள் வாழுத்தாகப் பாடப்பெற்ற தமிழ் வாழுத்தே, வடமொழியினும் தமிழே எவ்விதத்தினும் உயர்ந்தது, என்ற கருத்தை முதன் முதல் மக்களிடம் பரப்பியதாகும்.

அப் பாடலே கீழ் வருவதாகும்:

“நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலைருகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்ப்பரத கண்டமிதில்

தக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநுந் திலகமுமே
தெக்கனாமும் அதிற்சிறந்த நிரவிடநல் திருநாடும்
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகும் இன்பமுற
எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்தபெருந் தமிழ்
அனைங்கே !!

“ பல்லுயிரும் பலவெகும் படைத்தலித்துத்
துடைக்கினுமேர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்னடமும் களிடுதலுங்கும் கவிஞர்மலையான முந்துளுவும்
உன்னுதரத்து உதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயித்தும்
ஆயியம்போல் உலக வழக் கழிந்தொழிந்து
சிதையாவுன்
சீரிளாமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வார்த்துதுமே ! ”

ஆம், இப்பாடலே, தமிழின் பெருமையையும், வட மொழி பாடை ஏறினமையையும், எவரிடமும் மார்த்தடிக் கூறும் உறுதியைத் தமிழ்மக்களுக்கு அளித்தது எனலாம்.

மேலும், அதே காலத்தில் வெளிவந்த, யாழ்ப்பாணம் சபாபதி நாவலர் அவர்கள் இயற்றிய ‘திராவிடப் பிரகாசிகை’ என்ற இலக்கிய வரலாற்று நூலும் “Dravidic Studies” (திராவிட ஆராய்ச்சிகள்) என்ற வெளியீடும், Ancient Dravidians, (பண்டைத் திராவிடர்), Pre-Aryan Tamil Culture (ஆரியருக்கு முற்பட்ட தமிழர் நாகரிகம்) முதலான பல வரலாற்று ஏடுகளும், பரித்தமாற் கலைஞர் இயற்றிய ‘தமிழ்மொழி வரலாறு’ முதலிய மொழி யிலேலயே - தாம் திராவிடர் என்ற எண்ணத்தை வளர்த்து வந்தன. ஆரிய மொழி, கலை, நாகரிகம் எதற்கும் இனியும் இங்கு இடங்களில் கூடாது என்ற எண்ணமும் அத் தூண் வலிவு பெற்று வரலாயிற்று.

இங்கிலையில் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் விடுதலைக் கான போராட்டங்கள் நிகழ்ந்த போதே, அவற்றுடன் இணைந்தே வடநாட்டவரின் செல்வாக்கும், ஆதிக்கமும் தெற்கே விரிந்து பரவுகின்ற உண்மை தெளிவாயிற்று. விடுதலை இயக்கமான காங்கிரஸின் முடிகுட்டா மன்னர்களாக விளங்கும் வாய்ப்பெல்லாம் வடவருக்கே சென்றதைக் கண்டனர்.

வரலாற்றில், வடக்கே தோன்றிய பலப்பல சாம்ராஜ்யங்கள், பேரரசுகள் தெற்கே விரிந்து பரவிய பல காலங்களில் தமிழ் நிலத்தைத் தவிர—திராவிடத்தைத் தவிர பிறப்புதிகளையே தமது ஆதிக்கத்தில் அகப்படுத் தியதை அறிந்திருந்த பெருமக்கள், இங்ஙள் விடுதலை இயக்கத்தின் பேரால், வடக்கு தெற்கின்மீது தனது பிடியை வலுப்படுத்தி வருவதையும், தெற்கைத் தலை தூக்க விடாத போக்கையும் கண்டனர். உரிமை உணர்வு பொங்கலாயிற்று.

ஆதிக்கவாதி அங்கே ! ஆளடிமை இங்கே ! ஆக்கிப் படைப்பவர் அங்கே! அடங்கிக்கிடப்பவர் இங்கே! தலைமைப் பீடம் அங்கே! எடுப்பி நிலை இங்கே ! ஆட்சி அங்கே! வீழ்ச்சி இங்கே! என்ற இந்தப் போக்கு ஒவ்வொரு துறையிலும் இடம் பெற்று வருவதைக் கண்டனர்.

பல காலமாகவே மத்துறையில், புண்ணிய தீர்த்தம் கங்கை, புண்ணிய தலம் காசி, துவாரகை என்று வழங்கியதுபோல், அரசியலுக்குத் தலைநகர் புஸ்லி, வாணிபத் துக்குப் பிடம் பம்பாய், நெசவாலைகளுக்கு உரிய இடம் ஆமதாபாத், இரும்புத் தொழிலுக்குச் சிறப்பிடம் ஜெம் ஷெட்டிர் என்று இப்படியே வடக்கின் பட்டியல் வளருவதைக் கண்டனர். இதற்குத் துணையாகவே காங்கிரஸ் அமைகிறது என்பதையும் கண்டறிந்துள்ள பலர். அவர்களுள் சர். பி. தியாகராயர் அவர்களும் டாக்டர் டி. எம். நாயர் அவர்களும், வடவர் ஆதிக்கப் போக்கை கண்டே வெவ்வேறு சமயங்களில் காங்கிரஸினின்றும் விலகிக் கொண்டனர். தென்னுட்டின் நிலைமையை ஏன் ணி மனவேதுணை கொண்ட நல்லறிஞர் பலருள் ஒருவ

ரான டாக்டர் சி. நடேச முதலியார் அவர்கள் தென் னட்டு மக்களுக்குத் தொண்டாற்றும் நோக்கத்தோடு 1910-ஆம் ஆண்டிலேயே “திராவிடச் சங்கம்” என்ற பெயரால் ஒரு கழகத்தைத் தொடங்கி நடத்தி வரலானார். அதன் மூலம் திராவிடத்தின் மேன்மை, தொன்மை, நன்மைகள் பற்றிப் பல விரிவிரைகள் நிகழ்ந்து வந்தன.

அக்காலத்தில், தியாகராயரும், நாயகரும், சென்னை நகர சபை உறுப்பினர்களாக அமர்ந்து, ஒருவரோடு ஒருவர் மாறுபடும் வகையில் ஆற்றல் மிக்க எதிர்க்கட்சி யினராக அருங்தொண்டாற்றி வந்தனர். அவர்கள் து ஆற்றலையும், அவ்விரு அரும் பெரும் தலைவர்களும் ஒரு ஒருவர் எதிர்த்து விற்பதால் திராவிடச் சமூகத் துக்கு ஏற்படும் பெரியதொரு இழப்பையும் கண்ட டாக்டர் நடேச ஞார் அவர்கள், அவ்விருவரையும் மாறுபாடு நடேச ஞார் அவர்கள், அவ்விருவரையும் மாறுபாடு நிங்கி ஒன்றுபடச் செய்தார். அமலுவருமே, தென்னிந்திய மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க ஓர் இயக்கம் தேவை என்பதை முதலில் உணர்ந்தனர்.

அதன் பயனாக, வெள்ளாடை வேந்தர், திராவிடத் தந்தை தியாகராயர், திராவிடத் தோன்றல் டாக்டர் டி. எம். நாயர், திராவிடச் செம்மல் டாக்டர் சி. நடேசனார் ஆகியோர் முன்னின்று, மற்றும் பலரது ஒத்துழைப்புடன் “தென்னிந்திய நலவரிமைச் சங்கம்” (S. I. L. F.) என்ற அமைப்பை நிறுவினார். அவ்வியக்கம் பார்ப்பனர்ல்லாதார், பிறப்புத்தப்பட்டவர், தாழ்த்தப்பட்டோர், சிறுபான்மை யினர் ஆகியோரின் நலன்களையும் உரிமைகளையும் பாதுகாக்க முனைந்தது.

ஆங்கில அரசாங்க அலுவல்களிலும், நீதிமன்றங்களிலும், கல்வி நிலையங்களிலும், மற்றும் பல துறைகளிலும் பார்ப்பன வகுப்பினர் மட்டுமே பெரும்பாலாராக இடம்பெற்று ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்ததைக் கண்டே இடம்பெற்று ஆதிக்கம் வெண்டும் என்று கேட்கத் தொடங்கிலார். எனவே அவ்வியக்கேமே வகுப்புவாத இயக்கம் என தூற்றப் படலாயிற்று. ஒரு வகுப்பார் ஆதிக்கம் செலுத்த, மற்ற

வகுப்பினரெல்லாம் உரிமையற்றுத் தாழ்ந்து கிடப்பதோ? என்று கேட்பதே, ‘வகுப்பு வாதம்’ என்று பார்ப்பனர்கள் லும், அவர்தம் பாதந்தாங்கிகளாலும், அவர்களின் புகலிடமாக அமைந்த தேசியக் கட்சியின் இதழ்களாலும், பறை சாற்றப்பட்டது. உண்மையை உணர்த்தக் கருதியே, தெ. இ. ந. சங்கத்தார், ‘திராவிடன்’ என்று தமிழிலும் ‘ஜஸ்டிஸ்’ என்று ஆங்கிலத்திலும் இருநாளிதழ்களை வெளியிடலாயினர். பின்னரே, இதழின் பெயரான ‘ஜஸ்டிஸ்’ கட்சியின் பெயருமாயிற்று. ‘ஜஸ்டிஸ் கட்சியே தமிழில் ‘நீதிக்கட்சி’ என வழங்கியது.

‘ஜஸ்டிஸ்’ கொள்கைக்கு வாதாடிற்று. ‘திராவிடன் இனவனர்வை வளர்த்தான். திராவிடத்தின் வீரத் தொண்டர்களான திருவாளர்கள் ஜே. என். திராமநாதன் தி. வி. சுப்பிரமணியம், ஜே. எஸ். கண்ணப்பர் முதலா ஞேர், நாடுமுற்றும் உள்ள நகரங்களில் எல்லாம் ‘திராவிட முழக்கம்’ செய்து வரலானார்கள். ‘அக்ரஹாரம்’ அதன் மூலபலத்தோடு எதிர்க்க முனைந்தது. எனிலும் அன்று தொன்றிய அக்கிளர்ச்சி இன்றளவும் வளர்ந்து கொண்டு தான் வருகிறது. நீதி பிறக்காமற் போகவில்லை.

அக்காலத்தில் பார்ப்பனரல்லாதாரிலும் பலர் படித் துப் பட்டமும் பெற்று அரசாங்கப் பதவிகள் பெற முயற் சிக்கத் தொடங்கினர். அரசாங்கத்தின் உயர்தா பதவி களில் பார்ப்பனர்களே அமர்ந்துகொண்டு, மற்றவர்கள் உள்ளே நுழையவே முடியாதபடிச் சொட்டு வந்ததால், பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு மேலும் அநீதி முழக்கப்படாமல் தடுத்து, அவர்களுக்கும் உத்தியோகயான் கொடுக்கும் படித்தேயவேண்டுமென நீதிக்கட்சித் தலைவர்கள் அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தி வந்தனர். அதன் விளைவாக “எல்லா வகுப்பாருக்கும் இடமிருக்கும் வகையிலேயே உத்தியோகங்கள் வழங்கப்படவேண்டும்” என ஓர் ஆலோ (Order) அரசிறை (Revenue) இலாக்காவில் பிறப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் அதனால் எவ்வித பலனும் ஏற்படவில்லை.

1920-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தேர்தலில் நீதிக் கட்சி பெருவாரியாக வெற்றிபெற்றது. அரசியல் அறிஞர், பானகவின் மந்திரிசபை அமைந்தது. பானகவின் முயற்சி

யால், 1921-ல் சமீதசபையில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன்படி, அரசாங்கத் துறைகள் அனைத்திலும், எல்லாத்தரப் பதவிகளும், பல வகுப்பினரும் இடம் பெறும்படிக் கவனித்தே உத்தியோகங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது அரசாங்க ஆணையாகப் பிறந்தது. மேலும், இதன் நோக்கத்தையும் அரசாங்கம் தெளிவுப்படுத்தி யிருந்தது. எனினும், ஆதிக்கப்புரியினரின் தந்திரங்களால், இதனாலும் நியாயம் பிறக்கவில்லை. பழைய நிலைமையில் மாற்றம் இல்லை.

பார்ப்பனர்களின் செல்வாக்கு மிகுந்த தேசியக் காங் கிரஸ் வகுப்புரிமையை இயன்ற மட்டும் எதிர்க்கலாயிற்று. மேலும் நீதிக்கட்சியையே ஒழிப்பதற்காகப் பார்ப்பனரல் லாதார் பலரும் தேசியக் காங்கிரஸையே ஆதரிக்கின்றனர் என்று காட்டிக் கொள்வதற்காக “சென்னை மாகாணச் சங்கம்” என்னும் ஓரமைப்பும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதில் பங்குகொண்டு உழைத்தவர்களில், திரு. வி. க., ஏ. வே. ரா., டாக்டர் வரதராசலு முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். எனினும், ‘வகுப்புரிமை’ என்னும் நீதி தேசியக் காங்கிரஸிலேயே வேர்விடத் தொடங்கிறது.

மற்றும், காங்கிரஸ் நிர்மாணத்திட்டத்தை நிறைவேற்றும்படி பெருகிது திரட்சிச் சேர்மாதேவியில் அமைக்கப்பட்ட குருகுலம், வ. வே. சு. ஜயரின் மேற்பார்வையில் நடந்தபோது, அங்கு ஒரு பெரும் அளித் திமைக்கப்பட்டது. குருகுலத்தில் சாதி வேற்றுமை புகுத்தப்பட்டது. இலவசமாகப் பழிலும் மாணவர்களுள், பார்ப்பன மாணவர்களுக்குத் தனிப்பந்தி, நெய், நல்லமோர் இவை களுடன் சிறப்புணவும், பார்ப்பனரல்லாதார் மாணவர்களுக்குத் தனிப்பந்தியும் வெற்றுணவும் அளிக்கப்பட்டன. இதைக் கேள்விப்பட்ட போதே, பார்ப்பனரல்லாத காங்கிரஸ் தலைவர்களில் திரு. ஈ. வே. ரா. முதலானவர்கள் மாநாடுகொதித்து, இந்தச் சாதி வெறியை எதிர்த்துப் போரிட கொடுத்து, தேசியக் கரங்கிரசில், சமபந்தி உணவுக்குக் கூடப் போராட்டம் தேவைப்பட்டது அக்காலத்தில் அதுவே சுயமிரியாதை இயக்கத்தின் வித்தாயிற்று எனில் தவருகாது.

இப்படிப்பட்ட பல காரணங்களாலும் தஞ்சையில், 1920-ல் நடைபெற்ற மாகாணக் காங்கிரஸ் மாநாட்டிலேயே வகுப்புரிமை தலையெடுக்கலாயிற்று. காங்கிரஸ் கட்சி நிருவாகத்திலேயே 50-விழும்க்காடு இடங்கள் பார்ப்பன் ரல்லாதாருக்கென ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்று ஈ. வே. ரோ. கேட்கக் கொடுக்கினார். அடுத்த ஆண்டுகளில் நடை பெற்ற மாகாண மாநாடுகளிலும், தாது தீர்மானத்தை வலியுறுத்தி வரலானார். அவைப்போதும், பார்ப்பன் தலைவர்கள், திரு. ஈ. வே. ராவுடன் எப்படியோ சமா தானாம் செய்துகொள்ளலானார்கள்.

1924-ஆம் ஆண்டில், தீருவண்ணமலையில் நடந்த காங்கிரசிற்குத் திரு. சு. வே. ரா. தலைமை வகித்தார். அவர் தமது தலைமை யுரையிலேயே, “பார்ப்பனர், அல்லா தார் வேற்றுமை யுணர்வு தோன்றுவதற்கு அடிப்படையான காரணங்கள் இருத்தல் வேண்டுமெனவும், காங்கிரஸ் வாதியாயிருந்த டாக்டர் டி. எம். நாயர் அவர்கள் திடீரென ஒரு கட்சியைத் தேர்ந்திரவிக்கக் காரணங்களாய் நின்றவைகள், இன்னும் நிற்கின்றனவா இல்லையா என்பதை நேயர்கள் கவனிப்பார்களாக எனவும், அக்காரணங்கள் அழிந்துவிட்டதாக எனக்குத் தொன்றவில்லை எனவும்” கூறியுள்ளார். அதற்கு முன்னும் நிகழ்ந்தது போலவே, செயற்குமுறை அத்தீர்மானம் வரும்போது, நடை முறையில் அவ்வாறே கவனித்துக் கொள்ளலாம், வெளிப்படையாக எழுத்தில் வரவேண்டாம், அது நல்ல தல்ல என்று சக்கரவர்த்தி இராசகோபாலாச்சாரியார் முதலியவர்களால் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டதே, அத்தீர்மானம் கைவிடப்பட்டுள்ளது. ஒப்புக்கேணும், தீர்மானத் தின் கருத்து (உயிர்) ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது, அதன் வடிவம் (உடல்) மறுக்கப்பட்டிருப்பினும் கூட.

இதற்கிடையில் 1922-ல் சுயராஜ்யக் கட்சி தொன்றி வளரலாயிற்று. அக்கட்சி தெர்தலில் ஈடுபடும் எனக் கண்டு பார்ப்பனர்கள் அதில் புகலாயினர். மேலும் தேசியக் காங்கிரஸையே, தெர்தலில் ஈடுபடும் தனது திட்டத்திற்கு இசையச் செய்யும் என்பதும் புலனையிற்று. எனவேதான் 1925-ஆம் ஆண்டில், காஞ்சியில், திரு.வி.க.

அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டில் திரு. ஈ. வே. ரா. தமது வகுப்புரிமைத் தீர்மானத்தை வலியுறுத்தலாயினர். மாநாட்டின் தலைவரான திரு. திரு. வி. க. அவர்களோ, வகுப்புரிமை, வகுப்பு வாதத்தை வளர்க்கும் என்ற கருத்துடையவராக இருந்த தாலும், சுயராஜ்யக் கட்சியின் அரசியல் திட்டத்தைக் காங்கிரஸ் ஏற்றுக் கொண்டு தேர்தலில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற கருத்துப்பட கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானம் விவாதத்திற்குப் பின் கைவிடப்பட்டு விட்டதாலும், பதவி யைக் கைப்பற்றும் நிலை தோன்றுத்தேர்பாது வகுப்புரிமைத் தீர்மானத்திற்கு எது அவசியம் என்ற எண்ணத்தாலும், தலைவர் திரு. வி. க., ஈ. வே. ரா. தீர்மானத்திற்கு அநுமதி மறுத்து விட்டார்.

தீர்மானத்தை, எக்காரணம் பற்றி மறுத்திருப்பினும் தடுக்கப்பட்டு, ஏமாற்றப்பட்டு, அழுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ள உரிமை உணர்ச்சி எவ்வளவு காலந்தான் வெளிப் படாமல் இருக்க முடியும்? அதுகே தான் அம்மாநாட்டு வேலேயே, ‘வகுப்புரிமையை நிலைநாட்டுவேன், பார்ப்பன் ஆதிக்கக் காங்கிரஸை ஒழித்துக் கட்டுவேன்! என்ற வீர முழுக்கத்தோடு தலைவர் ஈ. வே. ரா., அறிஞர் ஸ்ஸி. இராமநாதன் தோழர் எஸ். வி. விங்கம் முதலிய பலருடன் காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறினார்.

காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறிய ‘அக்குழுவினர், தமிழர்களின், அரசியல், சமூகவியல், மதவியல் முதலிய துறைகளில் பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கம் நிலைப்பறக் காரணமாக உள்ளவைகளைக்கண்டு, அவற்றை மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவதையே இலட்சியமாகக் கொண்டனர். ‘சுயமரியாதை’ இயக்கம் தோன்றிற்று. ஆராய்ச்சியால் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கான பல காரணங்களும் மேலும் மேலும் தளிவாகப் புலப்படலாயின.

பிராமணர—பூதேவர், பிரம்மாவின் முதத்தில் பிறந்தோர், தேவபரம்பரை, இருப்பிரபாளர், நானிகள் சாஸ்திரிகள், உயர்சாதியினர், வலது கையிலே அக்னி வைத்திருப்பவர் எனக் கருத்தில் நம்பிக் கொண்டு

தம்மைப் பிரம்மாவின் பாதத்தில் பிறந்தோர், இழிகுலத் தவர், சூத்திரர், பிராம்மணருக்குத் தொண்டு செய்வதே கடஞாகக் கொண்டவர் என எண்ணி இருப்பதாலேயே பார்ப்பனரல்லாதார் இவ்விழினிலைக்கு ஆளாயினர் எனக் கண்டனர். பார்ப்பனரைச் சாமி என்று தாம் அழைப்பதும், நமஸ்கரிப்பதும், அவர் தம்மை இழித்துவரப்ப தைக் கேட்டும், உணர்வின்றி அவற்றை ஏற்றுக் கிடப்பது பாகிய ஏமாளித்தனம், பா. அல்லாதாருக்குச் சுயமரியாதை உணர்வின்மையாலேயோம் எனவும் கருதினர். எவ்வேதான் “குத்திரன் என்றால் ஆத்திரங் கொள்”, “பார்ப்பானைச் சாமின் என்று அழையாதே,” “புரோகித்தனைப் போற்றுதே” என்னும் தன்னுணர்வுத் தொடர்கள் தொன்றின.

மேலும் மூடங்மிக்கைகள் ஒழிக்கப்பட்டால் தான் பார்ப்பனர்களின் கரவு மனப்பான்மையும், மற்றவர்களின் தாழ்வு மனப்பான்மையும் நிங்கிச் சமத்துவம் அரும்ப முடியும் என்பதும் விளக்கிற்று. அதற்காகவே, பக்களிடைப்பழைமை, வைதீக்க கொள்கைகளின் கேடுகளை விளக்கிப் பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களைப்பறப்பலாயினர். சுயமரியாதை இயக்கம் விடைத்தக்கப்பட்ட பின்பே, அதன் பயனுக்கு ‘குடியரசு’—முனைத்தது, ‘ரிவோல்ட்’ (revolt) ‘புரட்சி’ தழுழத்து. ‘பகுத்தறிவு’ அரும்பிற்று, ‘விடுதலை’ பூத்தது.

அக்காலத்தில்தான், தமிழகத்தின் இருள் போக்கும் பணியில் ஈடுபட்ட அறிவுச் சுடர்களான, பகுத்தறிவாளர், எஸ். இராமநாதன், தனமான வீரர், சௌந்தர பாண்டியன் சிந்தனையாளர். மா. சிங்காரவேலர், கருத்துவரயாளர். கைவல்யஞர், அஞ்சா நெஞ்சர் அழகிரயார், செயல்வீரர், எஸ். வி. விங்கம், கொள்கை வீரர். (பூவாஞ்சர்) பொன்னம் பலஞர், பொதுவுடமையர், ஜீவாநந்தம், கலப்பு மணத்தினர் குருசாமி குஞ்சிதம், வீரத்தொண்டர்கள், மாயவரம் நடராசன், நாகை-மணி, திருவாளுர் T. N. இராமன், சேலம் சித்தையன், காரைக்குடி இராபசுப்பையா, புரட்சிக்கவிஞர். பாரதிதாசன், வீரத் தாய்மார்கள் நாகம்மையார், மூவலூர் இராமாமிர் தம் அம்மையார் முதலிய பலப்பலர், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் உடலாயினர். தலைவர் ஈ. வே. ரா. உயிரானார். அவர்களது ஓயாத உழைப்ப

சுயமரியாதை இயக்கம் சூருவனியாயிற்று, புயலாயிற்று, இடியாயிற்று, பெருமழுயாகக் கொட்டிற்று. அதனை எதிர்த்துப் புரோகிதம் அதற்குப் பழக்கமான அவ்வளவு தந்திர மந்திரங்களையும் நயவஞ்சக நரிச் செயல்களையும், யாண்டுதான் பார்த்தது. நரியின் ஊனை ஒலி கேட்டா இடியாக்கம் ஓய்ந்து விடும்? பகுத்தறியுப் பெருமழுயினில் வைதீகப் புழுதிமேடு கரையாமல் எப்படுத் தப்பும்?

பின்னர் 1926-ஆம் ஆண்டில், காங்கிரஸ் சயராஜ்யக் கட்சியின் திட்டத்தை ஏற்றுத் தேர்தலில் ஈடுபட்டது. பெருவாரியாக வெற்றியும் பெற்றது. மந்திரி சபை அமைக்க இசைவது மில்லை, அமைப்பவர்களுடன் ஒத்துழைப்பதுமில்லை என்று—முதலில் பொதுமக்களிடம் கூறிய கொள்கைக்கு மாருக நடக்கலாயினர். தமில்லை இருவருக்கு அமைச்ச அளித்த சுயேச்சை மந்திரிசபை இருக்கு அமைச்ச அளித்த சுயேச்சை மந்திரிசபை இருப்பினர்களில் (Executive Council members) சிலரே எதிர்த்த போதிலும், தமது கூர்த்த அறிவாலும், ஊக்கத்தாலும், உயர் நோக்கத்தாலும் உழைப்பாலும், கிடைத்த வாய்ப்பை நழுவ விடாது, 'கம்யூனல் ஜி. ஒ.' என்ற வகுப்புரிமை நிதியை, 1928-ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கத்தின் ஆணையாகப் பிறப்பித்தா திரு. முத்தையா. முதலில் தமது சிர்வாகத்தில் இருந்த துறைகளில் அதைச் சரிவர நடத்திக் காட்டியே பின்னர், சட்டமாக நிறைவேற்ற நேரிட்டது. இடையில் பலவித எதிர்ப்புகள். என்றாலும் வெற்றி பெற்றார். அது காரணமாகவே சட்டசபையில் ஓர் ஒத்திவைப்புத் தீர்மானமும் கொண்டுவரப் பட்டது. விவாதிக்கப்பட்ட பின்னர், முடிவில் அதுவும் ஆதரவாககேவ அமைந்தது.

அவர் விலகியதன் நியாயத்தை, திரு. வி. க. அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்பும் உணர்த்துகின்றது. காங்கிரஸ் தனது முன்னாள் வாக்கினின்றும், கொள்கை மாறிச் செல்லும் போக்கைக் கண்டே, திரு. வி. க. அவர்களும் 9-7-1926-ல் காங்கிரஸ் மாகாணச் செயற்குழுவினின் றும் ஷிலகிக் கொண்டதாகக் கூறியுள்ளார். அவ்வாறு தனிக்கட்சித் தலைவராக இருந்த வழக்கறிஞர் முத்தையா அவர்கள், டாக்டர். சுப்பராயன் அவர்கள் தனது முதல்

அமைச்சர் குழுவைக் கலைத்து, நிதிக் கட்சித் தலைவர் பானகலின் ஆதாவில், புதிய குழுவை அமைத்த போது அதன் இரண்டாவது அமைச்சராக இடம்பெற்றார். காங்கிரஸ் சூழ்சியில் விளைந்த செல்வாக்கு கவிழ்ந்தது, நிதிக்கு வலிவு ஏற்பட்டது.

அப்பொழுதுதான், பானகல் அவர்கள் பலவாண்டு களாகச் செய்து வந்த முயற்சி, திரு. முத்தையா அவர்களின் உறுதியால் நிறைவேற்றிற்று. கவர்னரின் ஆட்சிக் குழு உறுப்பினர்களில் (Executive Council members) சிலரே எதிர்த்த போதிலும், தமது கூர்த்த அறிவாலும், ஊக்கத்தாலும், உயர் நோக்கத்தாலும் உழைப்பாலும், கிடைத்த வாய்ப்பை நழுவ விடாது, 'கம்யூனல் ஜி. ஒ.' என்ற வகுப்புரிமை நிதியை, 1928-ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கத்தின் ஆணையாகப் பிறப்பித்தா திரு. முத்தையா. முதலில் தமது சிர்வாகத்தில் இருந்த துறைகளில் அதைச் சரிவர நடத்திக் காட்டியே பின்னர், சட்டமாக நிறைவேற்ற நேரிட்டது. இடையில் பலவித எதிர்ப்புகள். என்றாலும் வெற்றி பெற்றார். அது காரணமாகவே சட்டசபையில் ஓர் ஒத்திவைப்புத் தீர்மானமும் கொண்டுவரப் பட்டது. விவாதிக்கப்பட்ட பின்னர், முடிவில் அதுவும் ஆதரவாககேவ அமைந்தது.

பார்ப்பனரல்லாதாரும், மற்றத் தாழ்நிலையினரும் வாழ்வு பெறும்படியான அச்சட்டம் பிறந்த உடனேயே, அச்சமூக நிதியைச் சாய்த்திட, மத்சஞ்சி மரபினர் வரின்து கட்டி வசை தொடுக்கத் தவறவில்லை. பிறர் வரமுப் பொறுக்கவில்லை பிரமன் முகத்துதித்தோரது உள்ளம். அவர்தம் உஞ்சத் தான்ஸ் கக்கியது கடுவிஷம்! அதைத் தாங்கி நின்று, நிதியைக் காக்கும் பணி புரிந்தனர் வீரமரபினர்.

அரசியல் அரங்கில், நிதிக்கட்சியின் மாபெருந்தலைவர் களின் மறைவாலும், பின்னர் வந்த தலைவர்களின் ஆற்றல் குறைவாலும், சில தலைவர்களின் தன்னலத்தாலும், துரோகத்தாலும், கட்சி தினசரிகள் நின்றதாலும், பிரச்சாரமின்மையாலும், மாற்றுக் கட்சியினரான காங்கிரசார்

புகழ்மிக்க காந்தி அடிகளைத் தலைவர்கள் பெற்றதாலும், பத்திரிகை எதிர்ப்பாலும், பார்ப்பனர்களின் கட்டுப் பாட்டாலும், நீதிக்கட்சி செல்வாக்கை இழுந்துவரத் தலைப் பட்டது.

கம்யூனல் ஜி. ஓ.வுக்குக் காரணமாக இருந்த நீதிக் கட்சியை வீழ்த்துவதே இலட்சியமாகச் சொன்ட பார்ப்பனர், தேசியப் போர்வை போர்த்து, விடுதலை இயக்கத் தின் பேரால் பதவி வேட்டியாடத் தொடங்கினர். சமூக நிதிக்காகவே உள்ள கட்சி, அத்தாக்குதலை எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் தாங்க முடியும்? ஆனால் சுயமரியாதை இயக்கமோ, மக்களின் உள்ளத்தைக் கிளரும் உணர்ச்சியோடு, பலவித தொல்லிகட்கும் எதிர்ப்புகட்கும் இடையில் வளர்ந்து வரலாயிற்று.

இங்கிலையில் 1937-ல் நடைபெற்ற தேர்தலில் - காங்கிரஸ் பெரும் வெற்றி பெற்றது. சக்கரவர்த்தி இராச கோபாலாச்சாரியின் மந்திரி சபையும் ஏற்பட்டது. முனைர் 1921-முதல் 26-வரை நீதிக்கட்சி ஆட்சிசெய்த காலத் தில், கல்லூரிகளில் எல்லா வகுப்பு மாணவர்களும் இடம் பெறும் பொருட்டுக் கல்லூரிக் குழுக்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு, அவை செயலாற்றி வந்தன. அதனால்தான், ஓரளவேனும் பிற்பட்ட மக்கள் கல்லூரிகளில் இடம் பெற இயன்று வந்தது. கம்யூனல் ஜி. ஓ.வின் விகிதாச்சாரம் வெளிவந்த பின்னர், கல்லூரிக் குழுவினரும் இயன்ற அளவில் அந்த முறையையே பின்பற்றி வந்தனர். ஆச்சாரியார் ஆட்சி ஏற்பட்ட உடனேயே தமது இனத்துக்கு உயர்வு தேடத் திட்டமிடலானார். கம்யூனல் ஜி. ஓ.வில் கை வைப்பது ஆபத்தாகும் என்று கண்டு கொண்டதால், அதற்கொரு துணையாக, பாய்காலாக உள்ள கல்லூரிகளில்; மாணவர் நுழைவைப் பங்கிடுகின்ற கல்லூரிக் குழுக்களை ஒழித்துக் கட்டினார். அவரது வகுப்பார் கல்லூரிகளில் விருப்பம் போல் இடம்பெற வழிகண்டார் முதலில். அடுத்து உயர் பதவிகளில் தமது இனத்தவராகத் தேடி அமர்த்தும் தொண்டையும் செய்யத் தவறவில்லை.

மேலும், தமது இன் ஆட்சி என்றும் நிலைக்க அவசியமான தேசிய வெறியை வளர்த்து, மக்களை அடிமைப்

படுத்தத்தக்க வழி எதுவெனக் கருதி, வடவர் மொழி யான இந்திக்கு ஆதிக்கம் தேட முனைந்தார். பள்ளிகளிலெல்லாம் இந்தி நுழைந்தது. பின்னொக்குக்குக் கட்டாய பாடமாக்கப்பட்டது, பள்ளிகளில் பயின்ற தமிழ்ச் செய்கள் பருகிய அறிவுமுதில், ஆதிக்க மொழி என்னும் நஞ்சு கட்டாயமாகக் கலக்கப்பட்டது. உண்மை உணர்ச்சு நெஞ்சு பதறினர். இந்திக் கட்டாயம், கூடாது என ஆர்த்து எழுந்தனர்.

தனித் தமிழ்த் தங்கை மறைமலையடிகள், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், ஈழத்துச் சிவாந்த அடிகள் ஆகியோர் இந்தியைக் கட்டாயப்படுத்துவதை மிக வன்மையாகக் கண்டித்தனர். அறப்போர் தொடுத்தேனும் இந்தி ஆதிக்கத்தை ஒழிக்கவேண்டும் என்ற முழுக்கமும் எழுந்தது. அதை ஆதரித்து, பல்கலைப் பலவர். கா. சுப்பிரமணிய பின்னோ, கரங்கை, தமிழவேள், உமாமகேசவரன், சர். கூர்மா வேங்கடராட்டி நாய்டு முதலியவர்களும், திருமதி. நிலாம்பிகையார் முதலிய தாய்மார்க்களும் முழுங்கலானார்கள்: மக்கள் ஆர்வத்தையும், அறப்போரின் அவசியத்தையும் உய்த்துணர்ந்த தலைவர். ஈ. வே. ரா, தளபதி சர். ஏ. டி. பன்னீர்ச் செல்வம், அறிஞர் அண்ணுதுரை, தமிழ் வீரர் கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம், அஞ்சா நெஞ்சார் அழகிரிசாரி, தமிழக் காவலர் செ. தெ, நாயகம் முதலிய பலரும் கட்டாய இந்தியை எதிர்த்து எச்சரிக்கலானார்கள். தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. க. அவர்களும் “இந்திக் கட்டாயம் வேண்டாம்! இதில் பிடிவாதம் கூடாது” என ஆச்சாரியாருக்கு நல்லுரை நவீன்ஸ்ர். எச்சரிக்கையோ, நல்லுரையோ பலனாளிக்கவில்லை. அறப்போரரத் தவிர வேறு வழிதேய இல்லை. போர் முரசும் முழுங்கப்பட்டது.

தாய்மார்களும் தளபதிகளும் முன்னின்று, ஆயிரமாயிரம் வீர இளஞ்சிங்கங்களைப் படை திரட்டிப் போர் தொடுத்தனர். திருச்சியினின்றும், வீரர் அழகிரிசாமி தலைமையில் மொழிப் பாதுகாப்புப் படை ஒன்று புறப்பட்டு ஊரெங்கும், வழி நெடுக உணர்ச்சியூட்டிக் கால் நடையாதவே சென்னை வந்தடைந்தது. கிழவரும் பெண்களும் கூடுதலினி அணியாகக் கலந்து கொண்டனர். அரசாங்க

கத்தின் அடக்குமுறைகள் தாண்டவமாடின. போல்சு, தனது முழுபலத்தையும் செலவழித்தது. எனினும் அறப்போர் மங்கவில்லை, மறையவில்லை.

“ஆண்டால் நாங்கள் ஆனுவோம், இல்லையேல் வெள்ளோயன் தான் ஆனுவான்” என்பது போன்ற மமதை கொண்ட பேச்சில் ஈடுபட்டிருந்த ஆச்சாரியார், தமது

திரிர் வாதங்களைக் குறைத்துக் கொள்ளலானார். மண்டைட்டாவும் மிகுந்த, அகம்பாவங்கொண்ட காங்கிரஸ் எடுத்தச் சாதிகாரம் அதனின் றும் சாய்ந்து, சரிந்து சமத்துவ மன்றை வீழ வீழ்ந்தது, அம்மொழிப் போரின் விளைவாக. ஆச்சாரியாரின் அமைச்சர் குழுவும் ஆட்சியைக் கைவிட்டு விலக நேரிட்டது.

அந்த அறப்போரில் ஈடுபட்டுச் சிறைப்பட்டிருந்த போதுதான் தலைவர் ஈ. வே. ரா அவர்களின் செல்கூரக்கு ரிகவும் வளர்ந்தது. அதை உணர்ந்த நீதிக்கட்சியார், அவரையே தாது கட்சியின் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுத்தனர். இடைக்காலத்தில் சுயமரியாதை இழங்கிருந்த நீதிக்கட்சி, சுயமரியாதை பெற்றது. அதுகாலேசு செல்வர் சிலருக்கு ஓய்வு நேரப் பணி புரியும் உபபரிசை ஆகிவிட்டிருந்த நீதிக்கட்சி, பொதுமக்களின் உழைப்பினால் உருவாகி வளரும் பொதுமன்றமாக விளங்கலாயிற்று.

அப்பொழுது நிகழ்த் தெண்கள் மாநாட்டில்தான், தமிழர் தலைவர் அவர்கள், ஈ. வே. ரா பெரியார், எனப் போற்றுப்படலானார். செயற்கரிய செய்தவரைப் பெரியார் எனப் போற்றியது தமிழ் நெஞ்சம்.

இந்தி எதிர்ப்புப் போர்க் காலத்தில், இயக்கத் தொண்டில் ஈடுபட்டவர்களில் முக்கியமானவர்கள் தான் தோழர்கள் சிந்தனைச் செல்வர் சி. பி. சிற்றரசு அவர்களும், செயல் வீரர் என். வி. நடராசன் அவர்களுமாவர்.

அறப்போர் நடைபெற்றபோது, 1938—ஆம் ஆண்டில், வேலூரில் நடைபெற்ற ஒரு தமிழர் மாநாட்டில் தலைமை வகித்த, சர். எ. டி. பன்னீர்ச்செல்வம் அவர்களே முதன் முதல் ‘தமிழ்நாடு தமிழருக்கே’ என்று முழுக்கிய வராவர். அடுத்த நாள் சென்னையில் நடந்த, தெ. இ. ந. சங்க மாநாட்டிற்கென எழுதப்பட்டிருந்த பெரியாரின் தலைமையிறையிலும் அம்முழுக்கம் காரணங்கள் காட்டி வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதன் பின்பே, அம்முழுக்கம் தமிழ்நாடைங்கும் பரவி, மக்கள் உள்ளத்தில் இடம்பெற லாயிற்று.

“தமிழ்நாடு தமிழ்நூல்க்கே” என்ற முழுக்கம் முதன் முதல் பரவத்தொடங்கியபோதுதான் “எலிவளை எலிகஞ்சுக்கே” என்னும் கேவி மொழி பேசப்பட்டது. குறுகல் நோக்கம், சிறுமதி என்று வசை கூறப்பட்டது; பலவசை மான் கண்டனங்களும் கிளம்பின். அவற்றுள், பெரும் பாலன் பார்ப்பன் வட்டாரங்களிலிருந்தே கிளம்பின என்பது குறிப்பிட வேண்டுவதாகும்.

“தமிழ் மொழி, உயர் தனிச்செம்மொழி. வடமொழிக் கலப்பு தமிழுக்கு ஆக்கமளிக்காது. தமிழர் ஒரு தனி இனத்தவர், பண்ணைப் பெருமையுடையவர். தமிழர் கலை நாகரிகத்தைப் பாதுகாப்பது இன்றியமையாததாகும். அதற்குத் தமிழ் நாடு தனி ஆட்சி எத்தவேண்டும்” என்பன முதலான கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுவதே பார்ப்பனர்களுக்கு வேம்பாயிற்று, வெறுப்புரைகள் கக்கினர்.

தமிழ், தமிழ்நாடு, தன்னட்சி என்றாலே, பார்ப்பனர் களுக்கு மட்டும் ஏன் கசப்பாதல் வேண்டும்? “செந்தமிழ் நாட்டினும் போதினிலே, இன்பத்தேன் வந்து பாயுது காதினிலே” என்று விடுதலைக் கவி பாடினாரே, அந்தச் செந்தமிழ் நாட்டிற்குச் சுதங்கிரம் என்றவுடன் இந்த வீணருக்கு, வேறு எதுவோ தம் காதில் பாய்வதுபோல் தொன்றுவானேன்?

தமிழர் யார்? என்ற கேள்வியும் அதற்கு விளக்கமும் உரைக்கப்பட்டதாலேயே ‘அவர்கள்’ உண்மையைக் கண்டு ஓலமிடலாயினர். தமிழர் அவர்கள், தமிழ் மொழி கண்டு ஓலமிடலாயினர். தமிழர் அவர்கள், தமிழ்மொழியையே தாய்மொழியாக உடையவர். தமிழர் பண்பாட்டையையே தாய்மொழியாக உடையவர். தமிழ்ப்பண்பாட்டையையே தாய்மொழியாக உடையவர், பிறமொழியைப் பெரிதெனப் பியல்பாகப் பெற்றவர், தமிழமொழிக்குக் கேடு தருவனவும், தமிழர் போற்றுதவர், தமிழமொழிக்குக் கேடு தருவனவும், தமிழர் நெறிக்கு மாருனவுமான கொள்கையை மேற்கொள்ளாத வர். சுருக்கமாகக் கூறுவதாயின், ஆரியக் கொள்கைகளை வர். எற்காதவரும், புகுத்தாதவரும், பரப்பாதவருமே தமிழர்-எற்காதவரும், புகுத்தாதவரும், பரப்பாதவருமே தமிழர்-என்பது விளக்கி உரைக்கப்பட்டது.

மேலும், தமிழராவார் திராவிடர், திராவிடர் சாதி பேதம் அற்றவர், சாதி ஆரியத்தின் சதி, சாதிக்கொரு

நிதி என்பது தமிழரைத் தாழ்த்தும் வழி என்பதை விளக்கப்பட்டன. தமிழ் மொழியினின்றும் கிளைத்த மொழிகளான, கன்னடம், தலுங்கு, மலையாளம் ஆகியவற்றைத் தாய்மொழியாக உடையவரும் திராவிடரே. அவர்களது நாகரிகப் பண்பாடும், திராவிடமே. திராவிடர் இந்துக்கள்லல். இந்து ஒரு மதமுல்ல, தென்னட்டவருக்கு உரிய பெயரும் அல்ல என்னும் கருத்துக்களும் வலியுற லாயின.

1940-ஆம் ஆண்டில், திருவாரூரில் நடைபெற்ற மாநில மாநாட்டில், ‘நாம் இந்துக்கள்லல் வாகவிளன், இனித் திராவிடர் (தமிழர்) என்றே குறிப்பிடவேண்டும்’ என்னும் தீர்மானமும் விடைவேற்றப்பட்டது.

மேலும், “திராவிட மக்களின் உரிமையைப் பாதுகாக்க, டில்லி ஆதிக்கத்தினின்றும் (தொடர்பினின்றும்) விடுதலைபெற்று, திராவிடத் தனிநாடு காணவேண்டும்” என்பதும் உறுதிபெற்றது. திராவிடமக்கள், தமக்கிடையே மொழிவழியில் தனித்தனி கின்று, தனித்தனி மாநில ஆட்சிகொண்டு, இன்முறையால் ஒன்றுபட்டு, ஒரு நாட்டுமக்களாகக் கூட்டாட்சி காணவேண்டும். அவ்வாட்சி, திராவிடத்தின் இயல்பிற்கேற்ப, சுதங்கிர, சமதர்ம, சமத்துவக் கூட்டாட்சியாக அமையவேண்டும். மொழிவழியால் தமிழர்களாகவும், இன்முறையால் திராவிடர்களாகவும் உள்ள நாம், ஜக்கிய திராவிடத்தின் விடுதலைக்குப் பாடுபடுவதே பயனுள்ளதாகும்—” என்பன, அம்மாநாட்டின், தலைவர் பெரியார், வெளியிட்ட கருத்துக்களாகும்.

இயற்கை அமைப்பையும், வரலாற்றுச் சான்றுகளையும், அரசியல் ஆதிக்கத்தையும், நாட்டு மக்களின் துன்ப வாழ்வையும், ஆரியர் பெறும் செல்வாக்கையும், வடநாடு தென்னட்டைச் சரணாட்க் கொழுப்பதையும், பிழைப்புத் தேடி வெளியேறும் திராவிடர்கள் வேற்று நாடுகளில் வதைபடுவதையும், பிழைப்புக்காக இங்கு புகும் வேற்றாறு பெருஞ் செல்வராகத் தழைப்பதையும், எண்ணிப்பார்த்து, ஒப்புநோக்கிச் சிந்தித்தே ‘திராவிட நாடு திராவிடருக்கே’ என்ற உரிமைக்குரல் எழுப்பப்பட்டது.

‘திராவிடநாடு’ ஒரு தனியாட்சி நாடாவதே, இயல் பாகவும் எளிதாகவும் நிகழும் எனப்போதோடு, அதுவே தமிழ்க்கும், தமிழருக்கும், திராவிட இனத்திற்கும், ஒப்பற அரணுமாம் என்பதும் தெளிவாயிற்று. “தமிழ் நாடு தமிழருக்கே” என்ற வைரக்கல் வைத்து இழைத்த தங்கப்பதக்கம் ஆயிற்று, “திராவிடநாடு திராவிடருக்கே” என்னும் முழுக்கம்.

தமிழ் மக்கள் அரசியலில் தனி நாடு உணர்ச்சி கொள்ள தொடங்கிய அதே காலத்தில், மொழி, கலைத் துறைகளிலும் 'மறுமலர்ச்சி' விளையலாயிற்று.

தமிழ் நாட்டில் நடைபெறும் இசை நிகழ்ச்சிகளில் தெலுங்குக் கீர்த்தனங்களே பெரும்பான்மையாகப் பாடப் பெட்டுத் தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் சிறுபான்மையாக அதுவும் பட்டுத் தமிழ்ப் பாடப்பட்டு வந்தன. தமிழர்கள் இசை துக்கடாக்களாகவே பாடப்பட்டு வந்தன. தமிழர்கள் இசை யினைக் கேட்டு இன்புற வகையின்றியே இசை விருந்து கள் நடைபெற்றுவந்தன. இசை அரங்கெல்லாம், தமிழ் மொழியையும், தமிழ் மக்களையும் இழிவு செய்வதாகவே அமைந்தன. அங்கிலையை மாற்றி, இசை அரங்குகளில் பெரும் பகுதியும் தமிழ்ப் பாடால்களே பாடப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தைச் சயமரியாதை இயக்கம் பல ஆண்டு களாகவே கூறி வந்திருக்கிறது. எனினும் 1940-ஆம், ஆண்டில், வளளல். அண்ணைமலையார், தமிழிசை இயக் கத்தைத் தோற்றுவித்தபோதுதான், இசை அரங்கு களில் அக்கொள்கை இடம் பெறத் தொடங்கியது.

தமிழர்கள், தமிழிசை வேண்டும் என்று விரும்பினால் அதை நிறைவேற்றுவதற்குக்கூட ஓர் இயக்கம் தேவைப் பட்டது. மான உணர்ச்சி மங்கியளள இங்ஙாட்டில். அவப் பட்டது, மான உணர்ச்சி மங்கியளள இங்ஙாட்டில். வியக்கத்திற்கும் எதிர்ப்பும், பகையும் தோன்றுமலில்லை. தேசிகர், பாகவதர் முதலியோர் இயக்கத்தின் குரலா யினர். அரியக்குடி, செம்மங்குடி போன்று எதிர்ப்பு உணர்ச்சியோடு, தெலுங்கு ஒசையே ஏழுப்பி வரலாயினர். இல்லை இல்லை, கட்சி கட்சினர். தமிழிசையைக் கேவி, கிண்டல் செய்தனர். என்றாலும் அவ்வியக்கம், தமிழ் நாட்டில் உள்ள அனைத்துக் கட்சியினரின் ஆதரவையும் பெற்ற

தனலும், தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டு நிற்கும் நிலை எய்தியதாலும், அதை எதிர்ப்பவர்கள் பார்ப்பனர்களே என்ற உண்மை தெளிவாகத் தொடங்கியதாலும், தமது இனநல்தைதக்கருதி; அவர்களிலே சிலரும் ஆதரிப்பவர்களாக காட்டிக் கொண்டனர். மேலும், அவ்வியக்கம் ‘பொருள்’ வளத்தோடு திகழ்ந்ததால், முதலில் எதிர்த்தவர்களுங்கூட, ஆதரிப்பவர்களாக உள்ளே புகுந்து கொள்வதே ‘இலாபம்’ என்று கண்டுகொண்டனர். வெளிப்படையான எதிர்ப்பு மறைந்தது. ‘தமிழ் இசை’ இயக்கத்துள்ளார் யாரோ, இடம் பெற்றுக்கொண்டனர். என்றாலும், மக்கள் உள்ளத்தில் தமிழிசை உணர்ச்சி நிலைத்து விட்டது.

அவ்வியக்கம், பழந்தமிழ்ப் பாடல்களை இசைத்துறையின் கண்கொண்டு ஆராயவும் தூண்டியது. மற்றொரு பக்கத்தில், இசை அரங்கில் பாடப்படுவன எல்லாம் வெறும் பக்கில் பாடல்களாக இருப்பது யமனிக்காது; புதுமைக் கருத்துக்களைக் கொண்டனவாக, நாடு, மொழி, கலை, உழைப்பு, பெண்கள் முதலிய பல பொருள் குறித் தும் இசைப்பனவாதல் வேண்டும் என்ற கொள்கையும் சூய மரியாதை இயக்கத்தால் வலியுறுத்தப்பட்டது: அதன் பயனுக்கப் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் முதலாகப் பலினின், புதுமைப் பாடல்கள் இசை அரங்கில் இடம் பெற்றன. இன்றே அவையே, பொதுமக்களின் உள்ளத்திற்கு விருந்தாகும் பாடல்களாக உள்ளன.

அது போன்றே, தமிழ் மொழியின் உரிமைகள் பல வற்றிற்கும், கிளர்ச்சிகள் நடைபெற வேண்டியிருந்தன, இருக்கின்றன இன்று வரையில்.

சென்னை அரசாங்கம், தமிழர்களின் பெயருக்கு முன் பாக, மரியாதை குறிப்பாக வழங்கும் ‘ஸ்ரீ’ என்பதற்குப் பதிலாக; ‘திரு’ என்ற தமிழ்ச் சொல்லியே வழங்க வேண்டும் என்று தமிழ்ப் பெருமக்கள் விரும்பினர்; வேண்டுக் கொண்டனர். தீர்மானங்கள் மூலம் வலியுறுத் தினர், பயனில்லை. இன்றும், தமிழில் எழுதினால் சிரிப் புக்கு இடமாகும், ஆரிய ஸ்ரீ தான் ஆட்சி புரிகிறது.

மேலும் ஸ்ரீமதியுடன், குமரியும் இடம் பெற்றுள்ளன. அவைகட்குப் பதில் திருமதி, சௌலவி என்ற நற்றமிழ்ச் சொற்கள் வழங்கப்பட்டன, எந்த 'ஆட்சி' அழிந்து விடுமோ தெரியவில்லை!

'நமஸ்காரம்' என்ற தொல்லைக்குப் பதில் 'வணக்கம்' வழக்குப்பெற எவ்வளவு முயற்சி! அக்ராசனர்—அவைத் தலைவராக; பிரசங்கம்—சொற்பொழிவாக, சபையோர்—அவையோர்களாக, சீமான்கள் — பெரியோர்களாக, சீமாட்டிகள் — தாய்மார்களாக, வந்தனேபசாரம்—நன்றி யறிவிப்பாக எவ்வளவு காலமாயிற்று என்றெண்ணிப்பாருங்கள்.

கோவில் வழிபாட்டில்—இன்றும் வடமொழி தானே ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. வேதமாந்திர மகிழமை கூறி ஏமாற்ற இன்றும் சமஸ்கிருதம் தானே ஒப்புவிக்கப்பட்டு வருகிறது. தமிழ் மொழியே இடம் பெற வேண்டும், வேற்று மொழிக்கு இடமளிப்பது கொடுமை, அறியாமை, என்று எவ்வளவோ ஆண்டுகளாகக் கூறப்பட்டு வந்தும், இன்றும் தமிழ் இடம் பெற்ற பாடில்லையே! ஏதேனும் ஓரிரு இடங்களில்—தமிழ் இடம் பெற்று விட்டால் மட்டும் போதுமா? அதனால் தமிழ் வாழுந்து விடுமா?

வரலாற்றிலே இடம் பெறும், தமிழ் நாட்டின் ஊர்களின் பெயர்களெல்லாம், முன்னர் தமிழாக வழங்கியவை பின்னர் வடமொழியாகத் திரிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த அநீதி துடைக்கப்பட்டு, மறுபடியும் தமிழ்ப்பெயர்களையே அரசாங்கம் வழங்க வேண்டும் என்று பல ஆண்டுகளாகக் கூறப்பட்டு வருகிறது. எனினும், இன்றுவரை, விருத்தா கலம், பழமலை ஆகவில்லை, வேதாரணயம்—திருமநைக் காடு ஆகவில்லை. ஆகவிடவில்லை அரசாங்கம்!

தமிழ் மக்கள் தங்கள் குடும்பச் சடங்குகளைக்கூட, திருமணம் முதல் இறுதிச்சடங்கு வரை உள்ள அனைத்தையும் வைத்தீக முறையில், வடமொழி கொண்டுதான் நடத்தி வருகின்றனர். தமிழர் அவற்றைத் தமிழிலேதான் நடத்த வேண்டும். என்பதற்குங்கூட எதிர்ப்புக் கிளம்பி இந்நாட்டில், உண்மையில் உள்ளத்தில் நன்கும் உத்திரவு இருக்கிறது!

இல் தேனுமாக உள்ளவர்களின் உறவினாலேயே, தமிழர்கள் தாங்கள் இழந்து விட்ட ஒவ்வொரு சிறு உரிமைக்குங் கூடக் கிளர்ச்சி செய்தாக வேண்டிய கெடுங்கூக்கு ஆளாகிக் கிடக்கிறார்கள்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில், தமிழ்ப் புலமை எய்த விரும்பிப் படிப்பதற்குக் கூட சமஸ்கிருதம் கட்டாயப் படுத்தப்பட்டிருந்தது சில ஆண்டுக்கட்டு முன். தமிழுக்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்தத் தடைக் கல்லை, தமது விடாழுயற்சியால் தகர்த்தெறிந்த பெருமை, தமிழ்ப் பேராசிரியர், கா. நமசிவாய முதலியார் அவர்கட்டுகே உரிய தாகும். இல்லையேல் தனித்தமிழ் படித்தவர்கள் தொகை இந்த அளவு பெருகி இருக்க முடியாது! தமிழ்ப் பற்றும் தழைத்திருக்காது!

மேலும், தனித்தமிழ் நடை, மறைமலை அடிகளாரின் கொள்கையால் ஆக்கம் பெற்றுத் தழைத்தது. தமிழ்ப் பேராசிரியர்களான, மறைமலை அடிகளாரும், பரிதிமாற்கலைஞரும், தமது வடமொழிப் பெயர்களை நீக்கித் தமிழ்ப் பெயர் கொண்டமையால் தொன்றிய நல்லுணர்ச்சி, தமிழ்மக்கள் தங்கள் பெயரைத் தனித்தமிழில் அமைத்துக் கொள்ளவும், வடமொழியில் அமைத்திருப்பின் மாற்றிக் கொள்ளவும் தூண்டுகோலாயிற்று. தனித்தமிழ் இயக்கங் வளரத் தொடங்கியது. அவ்வியக்கத்தைத்தயும், மொழி வளர்ச்சியின் பெயராலும், பார்ப்பனர் பேச்சு நடையான கொச்சை மொழியையே கைக்கொண்டு தமிழ் மொழி யையே அக்ரகார ஆதிக்கத்திற்கு உட்படுத்தும் மறுமலர்ச்சி நடையின் பெயராலும், எதிர்த்தனர் பலர். இன்றும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போதெல்லாம் ‘தமிழ் மொழி தனித்து வளர முடியாது’ என்ற வரட்டு வாதத்தை அவர்கள் கூறிக்கொண்டுதான் வருகிறார்கள்!

மற்றும் தமிழ் மொழியின் இயல், இசைத் துறைகளில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி நாடகத் துறையிலும் விளைந்தது. நாட்டில் சிகழும் நாடகங்கள் எல்லாம், பெரும்பாலும், புராணப் பழங்கதைகளாகவே இருந்தன. ஏதேனும், ஓரிரு நாடகங்களே சமூகச் சித்திரங்களாகக் காணப்படும்.

அலையும் சீர்திருத்தத்தை வலியுறுத்துவதில்லை. நாடகப் பேராசிரியர். சம்பந்த முதலியாளின் நாடகங்களில் சில சீர்திருத்த நாடகங்களாக அமைந்திருப்பினும், அவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் ஏற்படவில்லை. அங்கிலையில், நாட்டைச் சீர்திருத்துவதற்கு நாடகமே சிறந்த கருவி என்பதைக் கண்டு, அத்துறையில் ஈடுபட்டு, நாடகங்கள் எழுதித் தாமே நடிக்கவும் முன்வந்த அறிஞர். அன்னை துரை அவர்களால்தான், சமூகச் சீர்திருத்த நாடகங்கள் செல்வாக்குப் பெற்றன. இன்தே, அவையே நடைபெறும் நாடங்களில் பெரும்பாலனவாகத் திகழ்கின்றன.

அந்நாடகங்களே திரைக் கதைகளிலும் மறுமலர்ச்சி விளைவித்தன என்பது உண்மையாகும். அதற்கும் எதிர்ப்பு முனைத்தது. எனினும் விரைவில் அழிந்தது. ஆனால் இன்றுள்ள அரசாங்கமே-இந்த மறுமலர்ச்சியைத் தடுக்கும் விதத்தில் தன்னுவியன்ற திருப்பணியைச் செய்ய முனைந்துள்ளது!

ஆம், இந்த எதிர்ப்புக்கள் ஏற்படத்தான் காரணம் என்ன? அவை, பெரும்பாலும் பார்ப்பன வட்டாரத்திலிருந்தே கிளம்புவது ஏன்? இந்த நாட்டில் நிலைத்துள்ள வைதீகக் கொள்கைகளும், பார்ப்பனர்களின் தனிச் செல்வாக்கும் அழிந்துவிடுமோ என்ற அச்சும் ஜியமுமே அதற்குக் காரணமாம்.

பொதுவிலையங்களில் தனி இடம், தனித் தண்ணீர்ப்பாளை, மாணவர் விடுதிகளில் தனி இடத்தில் உணவுகோவில்களில் அர்ச்சகர் ஆகும் உரிமை, முதல் இடம் இலவச தர்மச் சோற்றுக்குத் தனி உரிமை, சமஸ்கிருதத்திற்குத் தனிப்பாடசாலை, எனபன்போன்ற நூற்றுக்கணக்கான சலுகைகளைப் பெற்றிருப்பதும், அவையே, வாழ்க்கைத் துறைகள் யாவற்றிலும், தாம் உயர்வு பெறுவதற்கு அமைந்த ஏகபோகப் படிக்கட்டுக்களாக இருப்பதுபே அவற்றிற்கு ஆட்டம் கொடுக்கக் கூடிய எத்தகைய முன்னேற்றக் கருத்தையும், பார்ப்பனர்கள் எதிர்க்கக் காரணமாம். சூழ்விலையை மாற்றக் கூடிய எதையும் அவர்கள் ஒரு நாளும் எதிர்க்காமல் இருந்தில்லை, இருக்க

மாட்டார்கள்! மற்றவர்களோ, தங்கள் மொழி கலை நாகரி கைப் பண்பாட்டை, ஆரியத் தொடர்பால் அழிந்துபோய் விடாமல் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதைக்கூட உணராத வர்களாகவே உள்ளனர்!

இங்கிலையில் உள்ள பொதுமக்கள், தம்மை உணர்ந்துகாத் துக்கொள்ளவே இன உணர்ச்சி கொள்வது இன்றியமையாததாகும் என்று கண்டனர், நிதிக் கட்சியார். அந்த இன உணர்ச்சியோடு செயல்திற்குத் தொடங்கிய போதே, மொழி, கலை, சமுதாய எண்ணாம் ஆகியவற்றில் மறுமலர்ச்சி விளையலாயிற்று. அம்மறுமலர்ச்சி மாணவர் உலகையும் கவர்ந்தது. அதுகாறும் இந்தினதிர்ப்பு, தனித் தமிழ்ப் பாதுகாப்பு, ஆகியவற்றிலே மட்டும் ஆர்வம் கொண்டிருந்த மாண்வர்கள், சுயமரியாதையோடு, திராவிட இனப்பற்றும் கொள்ளலாயினர். மாணவர்களின் அந்த எழுச்சி, இயக்கத்தின் மறுமலர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்த அறிஞர் அன்னைவின் ‘திராவிட நாடு’, இதழால் ஓங்கிற்று. அன்னைவின் எழுத்தும் பேசச்சம், மாணவர்கள் பல்வர இயக்கப் பணியில் ஈடுபடச் செய்தது. அக்காலத்தில் இயக்கத்தில் ஈடுபட்டவர்களே நண்பர்கள் நாவலர் நெடுஞ்செழியன், மதியழகன், ஐஞார்த்தனம், அரசுசனன், தவமணி, இளம்வழுதி முதலியோரும் நானும் ஆவோம்.

அப்பொழுது சிகிஞ்ச மேடைப் பேச்சக்களில், வடவர் ஆதிக்கம் கூடாதுன்று வலியுறுத்தப்பட்டு வந்தது. அதே ஒட்டி, வடவர் வெற்றியைச் சித்தரிக்கும் இராமாயணமும் கண்டிக்கப்படலாயிற்று. இராமாயணம், அரசியலில் வடவர் வெற்றிக்கும், மொழி, கலைத் துறைகளில் வடமொழி ஆதிக்கத்திற்கும், சமூக நிலை விளக்கத்தில் வடவரின் உயர்வுக்கும், மதத் துறையில் ஆரியரின் ஆதிக்கத்திற்கும்-பலவாறு வழிசெய்ததை அறிந்தபோது, இராமாயணத்தை மக்கள் வெறுக்கும்படிச் செய்யவேண்டும் என்பது உறுதி பெற்றது. அதன் பயனாக ‘இராமாயணத்தைக் கொளுத்துவோம்’ என்ற முழுக்கமும் பிறந்தது. அதனால் ‘வாதங்களும்’ கிகழ்ந்தன. வெற்றியும் கிடைத்தது. அத்துடன், மற்ற புராணங்களும் கண்டிக்கப்பட

லாயின. பொதுவாகப் புராணக் கருத்துக்களுக்கு இருந்த பொருளாற்ற செல்வாக்குப் புகைந்துபோயிற்று. அந்தப் புராணங்களிலே பற்றுடையராய் அவற்றை அழி யாமல் காக்க விரும்புவோருங்கூட, அவை கலைக்காவாவா வது இருக்கட்டும், அவற்றுள் கிடைக்கும் சில வரலாற்று உணர்வைகளுக்காகவாவது இருக்கட்டும், என்று புராணக் கருத்துக்களைக் கைவிட்டு, மற்ற வற்றையே வலியுறுத்தும் நிலை ஏற்பட்டது. மறுபடியும் இக்காலத்திலேதான், ஆளவந்திருக்கும் அடியார்கள், புராணங்களுக்குப் புதுமெருகு தீட்ட முயல்வதைக் காண்கிறோம்! மெருகு விலைத்தா நிற்கும்?

பல துறைகளிலும் மறுமலர்ச்சி விளைந்தது போன்றே கட்சிப்பெயரிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. 1944-ஆம் ஆண்டில், சேலத்தில் பெரியார் தலைமையில் நடைபெற்ற மாநில மாநாட்டில்தான், தெ. இ. ந. உரிமைச் சங்கம் என்னும் நிதிக்கட்சி, அறிஞர் அண்ணுவின் தீர்மானப்படி ‘திராவிடக் கழகம்’ எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றது. நிதிக்கட்சி தனது பண்பை இழுக்காமலே, மக்கள் உரிமையைத் தாங்கி நிற்கும் திராவிடக் கழகமாயிற்று.

பட்டம் பதவிப் பிரியர்களையும், கவர்னர் கைலாகுக் குக் காத்துக்கிடந்த கனங்களையும், தேர்தல் துங்துபி களையும், சரிகைத் தலைப்பாகைகளையும் ‘சேலம்’ வெளி யேற்றியது. பொதுமக்களின் உழைப்பால் உருவான மாளிகையில் பொதுமக்களே குடியேறத் தொடங்கினர் சேலத்தில்.

மாளிகை வாசிகளும், மடேநான்மத்தரும், மடாதிபதி களும், மதிர்ச்சவர் பூனைகளும், அரசியல் எத்தர்களும், ஆரியத்தரகார்களும் அஞ்சமளவுக்கு அஞ்சா நெஞ்சர் களைத் தொண்டர்களாகக் கொண்ட திராவிடக் கழகம் வளரலாயிற்று.

வீரர் கூட்டம், மக்கள் இழைவத் துடைப்பதற்கு அடையாளமாகக் கருப்புச்சட்டை அணிந்தது. மாநாடு களும் கூட்டங்களும் மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றன. கருஞ்சட்டை வீரர்களின் அணிவருப்பைக் கண்டு மருண்டனர்.

மாற்றூர். மதியிழுங்கு மனங் கொதித்த மாற்றூர், மதுரை மாநாட்டுக் கொட்டகையிலே நடுப்பகலிலே, தமது வயிற் றெரிச்சலை கெருப்பாகக் கொட்டித் தீழுட்டினர். அவர்கள் மூட்டிய தீ, அன்று இலங்கையை ஏரித்த தீயை நினைவுட்டிற்று. தீ, கொட்டகையைப் பொருளைத் தான் ஏரித்தது. அன்று இலங்கையில் மூட்டிய தீ இன்றும் மக்கள் மனத்தில் அழியாத நெருப்பாக இருப்பது போலத் தான், மதுரைத் தீயும் மக்கள் மனத்தினின்றும் பறைய வில்லை. மக்கள் மனத்தில் கிடங்கத் தன்னுணர்வுக் கொள்கைகள், தனவில் இட்ட தங்கமாயின, சுடச்சுட ஒளி சிறந்தன. அவர்கள் மூட்டிய தீ, கருஞ்சட்டையை ஏரித்தது எனினும் தோழர்களின் உடலிலேயே தீயத்துக் கருப்பாக்கி விட்டது, அடையாளமே தேவை யில்லாதபடி. கொள்கை உரம் வளர்ந்தது, தீயோரின் தீயினால் தீயங்கு விடவில்லை.

வைதீக வெறியும், தேசிய மயக்கமும் விளைவித்த இன்னல்கள் பலப்பல. கல்லும், கம்பும், கடப்பாறையும் கடகமும், சோடாபாட்டிலும், திராவுகமும், மரமும் சூழ்நிலை இருஞும் மறைப்பும், சதியும் சூழ்ச்சியும், காலியும் கூலியும் ஆகிய பலவும், கைக்கொள்ளப் பட்டன வளரும் கிளர்ச்சியை ஒடுக்க. அவற்றிற்காளாகிக் கண்ணிழுங்கு சூருடா ஞேர், காலிலாடிந்து நொண்டியானேர், கையிழுங்கு முடமானேர், செவிடானேர், ஊனமானேர் பலர். வாழ்க்கை நலம் கெட்டவரும், பொருள் இழுந்தவரும் பலப்பலர். உயிர் இழுந்த உத்தமரும் உளர். உடையார்பாளையம் ஆசிரியர் வேலாயுதம் அவர்களின் உயிரையே உறிஞ்சினர் அக்கொடியோர். எனினும் வளர்ந்து கொண்டு தான் வருகிறது உரிமை உணர்ச்சி.

அப்படிப்பட்ட காலத்தில் தான், புதிய கட்சி ஏடுகள் பெருகின. இயக்கக் கொள்கைகளிலே பல, மாற்றுக் கட்சியினராலும் மதிக்கப்பட்டன. புதிய பேச்சாளர்களும் எழுத்தாளர்களும், கலைஞரும், ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் எனப் பல திறத்தினரும் இயக்கத்தில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்கள் எல்லோரையும் குறிப்பிடுவது எனிதுமல்ல, இயல்வதுமல்ல. அவர்களும் இன்றும் சிறப-

புதன் குறிப்பிடும்படியாகப் பணியாற்றி வருபவர்களே தொழுர்கள், கலைஞர் மு. கருணாங்கிதி, தளபதி. ஈ. வி. கே. சம்பத், விருதை வீர். ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி, நடிப்புப் புலவர். கே. ஆர். இராமசாமி, நடிகமணி. டி. வி. நாராயணசாமி, பூ. கணேசன் எம். ஏ., இளஞ்செழியன் (போர் வாள்) அரங்கண்ணல், புலவர். ஏ. கே. வேலன், திருமதி சத்தியவாணிமுத்து முதலியோர் ஆவர். திராவிட மாணவர் கழகமும் அக்காலத்திலேயே ஆக்கம்பெற்று வளரலாயிற்று.

அங்கிலையில் 1947 ஆகஸ்டில், இந்தியா-வள்ளினாயிட மிருந்து விடுதலை பெற்றபோது, திராவிடக் கழகத்தில் கருத்து வேறுபாடும் விளைந்தது. அந்த நாளைத் துக்க நாளாகக் கொள்ள முனைந்தார் பெரியார். அது, வரலாற்று விகழ்ச்சியை மறுப்பதும், பொது உணர்ச்சியை அவுமதிப் பதும் ஆவதால், அப்போக்கு வேண்டாமெனக் கேட்டுக் கொண்டார் அண்ணு. பெரியார் இசையை மறுத்ததால், 'அந்நான் விடுதலை நாளே' என்ற தமது கருத்தைச் சான்று காட்டி வெளியிட்டார் அண்ணு. கழகம் மாறுபாட்டுக்கு இடமாயிற்று. இளைஞர்கள், அண்ணுவின் கருத்தையே ஆதரித்தனர். கருத்து மாறுபாட்டையும் தாங்கி விற்கும் ஆற்றல் பெற்றது திராவிடக் கழகம். மேலும், 'துக்கநாள்' என்று மட்டுமே பேசப்பட்டிருந்தால் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய பெரிய நெருக்கடியும், அண்ணு விளை வித்த கருத்து வேற்றுமையால் தவிர்க்கப்பட்டது.

அடுத்தாற்போல், அண்ணுமலை நகரில், திராவிடக் கழக மாணவர்களைத் தேசிய மாணவர்கள் தாக்கினர். கலகம் நடந்தது. வழக்கும் தொடரப்பட்டது. 47-நவம் பரில்தான்—உடையார்பாளையம் வேலாயுதம் படுகொலை செய்யப்பட்டார். கழகத்தினர் இன்னல் பலவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டனர். உத்தமர் காந்தி அடிகள் 30-1-48ல் கோட்சே என்ற மராட்டியப் பர்ப்பனால் கொலை செய்யப் பட்டார். செய்தியறிந்து துடித்தது திராவிடம். என்றாலும்-வசுப்புக் கலவரத்திற்கோ, கொடுமைக்கோ இடமேற்படாமல் பொறுமை கொள்ளச் செய்தது திராவிடக்கழகம். அதற்குப் பரிசளிப்பது போல், 'ஆளவந்தார்' - 2-3-48-ல்

கருஞ்சட்டைப் படைக்குத் தடை விதித்தனர். படையாக இல்லாத அமைப்பைத் தடை செய்தால், தடையா வெற்றி பெறும்? எனவே தடை தளர்ந்தது. கருஞ்சட்டை மாநாடு விகழ்ந்தது. அதுகாறும் கழகத்தில் இருந்த தாக்கக் கருதப்பட்ட வேற்றுமையும், மறைந்தது.

இயக்கத்தின் வளர்ச்சியைப் பொருத் அரசாங்கம், தடைச் சட்டங்களை வீசத் தொடங்கிறது. இராவண காவியம் பறிமுதல், போர்வாள், இரண்யன் நாடகங்களுக்குத் தடை, கட்டங்களுக்குத் தடை என்று கணகள் பாய்ந்தன. கழகம் கணை பாய்ந்த வேழமாயிற்று.

இங்கிலையில், ஆளவந்தார் இந்தியைக் கட்டாய பாடமாகப் புகுத்தத் தீர்மானித்தனர். அதைக் கண்டிக்க இந்தி எதிர்ப்பாளர் மாநாடு நடைபெற்றது. மறைமலை அடிகள், திரு. வி. க. பெரியார், அண்ணு முதலியோர் போர் முழக்கம் செய்தனர். அடுத்து மாணவர் மாநாடும் இந்தி எதிர்ப்பை முழங்கிறது. அரசாங்கம் எச்சரிக்கையை உணரவில்லை.

பின்னரே, அண்ணு தலைமையில் அறப்போர் தொடங்கப் பெற்றது. பலவிதமான அடிக்கு முறைகளும் கொடுமைகளும் தாண்டவமாடினா. இடையில், கவர்னர் ஜெனரலாக அமர்ந்த ஆச்சாரியார் பவனி வரலானார். திராவிடக் கழகம் கருப்புக்கொடி காட்டத் தீர்மானித்தது. முதல் நாளே பெரியார் அண்ணு முதலிய 100-போர் கைது செய்யப்பட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டனர். என்றாலும் கருப்புக் கொடி காட்சியளிக்கத் தவறவில்லை. சில நாட்களிலேயே தலைவர்கள் விடுதலையாயினர்.

அடுத்து, கவர்னருக்குச் சுருப்புக் கொடி வரவேற்பு விகழ்ந்தது. அறப்போர் வளர்ந்தது. 144-தடைகள் மீறப்பட்டன. குடந்தையில் பெரியார் கைதானார். மற்றும் பலரும் சிறைப்பட்டனர். அங்கு விகழ்ந்த அறப்போரில், வீர இளைஞர்கள் வேட்டையாடப்பட்டனர். குடந்தை தெருக்களில் திராவிடக் குருதி தேங்கிறது. போலீசு கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. திராவிடம் வீறிட்டெழுந்தது.

1948-அக்டோபரில், அறிஞர் அண்ணு தலைமையில், சுரோட்டில் ஒரு சிறப்பு மாநாடு நடைபெற்றது. அம் மாநாட்டில், தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க. அவர்கள் அடைந்தே திருவோம்' என்று முறைக்கி, விளக்கங்கள் பல அடைந்தே திருவோம்' என்று முறைக்கி, விளக்கங்கள் பல கூறித் திராவிட நாட்டுப் பட்டத்தைத் திறந்து வைத்தார். கூறித் திராவிட நாட்டுப் பட்டத்தைத் திறந்து வைத்தார். அதனால் திராவிடநாடு இலட்சியம், மாற்றுக்கட்சியினரிலை அதற்கு முன்பே மதிப்பையும் பெற்றது எனலாம். அதற்கு முன்பே இலட்சியம், மாற்றுக்கட்சியினரிலை அதனால் திராவிடநாடு இலட்சியம், மாற்றுக்கட்சியினரிலை அதற்கு முன்பே மதிப்பையும் பெற்றது எனலாம். அதற்கு முன்பே பெரியார் அவர்கள், திராவிட நாட்டு உரிமையை, பின் விளையை ஆதரித்தார்கள். அம்மாநாட்டில், வகுப்பு மைத் தந்தை ஸி. முத்தையா அவர்களும் திராவிடத்தின் விடுதலையை வலியுறுத்தினார்கள். இவ்வாறு இயக்கமுடிலும், இலட்சியம், நாட்டுப் பெரியோர்கள், நல்லவற்றினால் நாவலர் ஆகியோரின் ஆதரவைப் பெற்று வளரலாயிற்று.

இங்கிலியில்தான், திராவிடத் தந்தை பெரியார் அவர்கள், எவரும் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத ஒரு முறை "எற்பாட்டை" அந்தாங்க நண்பர் ஆச்சரியார் முறை ஆலோசனையும் பெற்று நிறைவேற்றினார். பொதுமக்கள் கேள்க்கு முன், இயக்கத் தோழர்கள் தலை கவிழும் நிலை பிறந்தது. மனக்கொதிப்பு கண்ணரோகச் சிந்தியது. உயர்ந்த கோபுரத்தில் இருந்து உருண்டுவிழும் நிலைக்கு ஆளாகியது கழகம். கண்ணரோகச் சிந்தியோர், தலைவருக்கு வேண்டுகோள் விட்டும் பயணப்படவில்லை. மாருக, வசையும் பழியுமே கிளம்பலாயிற்று. எனவே, எவ்வகையாக நோக் கினும், (உண்மைத்) தொண்டர்கள் தலைவரைவிட்டு விலகு வேண்டும், உண்மைத் தொண்டர்களை வேறுவழி தோன்றவில்லை. எனவே வதைத் தவிர்த்து வேறுவழி தோன்றவில்லை. எனவே தான், கண்ணர்கள் ஒன்றுகூடி, அறிஞர் அண்ணு வைடுயே வழிகாட்டியாக இருக்கக் கேட்டு, தனி அமைப்பு காணலாயினர். அண்ணுவோ, கடமையைக் கருத்தி காணலாயினர். அண்ணுவோ, கடமையைக் கருத்தி விறுத்தி, இளாஞ்களை ஆத்திரம் கொள்ளாமல் தடுத்து அறிவுப்பாதை காட்டி, கண்ணர்கள் கட்டுப்பாடு என்ற கவசம் அளித்து, திராவிடர்தொண்டுப்படை இடையிலே தளர்ந்து அழிந்துவிடாமல், இலட்சியம் நோக்கி நடக்கச் செய்தார். படை, பரணி பாடியபடி நடக்கிறது இங்ஙாள்.

1949-செப்டம்பர் 17-ஆம் நாள், காரிருள் மூடிக் கொண்ட திராவிடத்தில் முழுநிலவு என்று மகிழும்படி, திராவிட முன்னேற்றக்கழகம் தொன்றி அறிவொளி பரப்ப வாயிற்று. அறிஞரின் தலைமையில், நாவலர்களும், கலைஞர்களும், தளபதிகளும், தொண்டர்களும், தாய்மார்களும், மாணவர்களும் பணியாற்ற, நாடு நகரங்களிலும், பட்டி தொட்டிகளிலும் கிளைகொண்டு, தழைத்துள்ளது தி. மு. கழகம். மக்கள் மனத்தில் அருகுபோல் கொள்கை வேர் விட்டு, மக்கள் மனத்தில் ஆல்போல் அமைப்புக்கள் தழைத்து, தொண்டென்னும் நிமில் செய்து நிற்கிறது தி. மு. கழகம்.

கடந்த நான்காண்டுகளரக்த தி. மு. கழகம் பலதுறை களில் பணியாற்றியுள்ளது. பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை, நாடகம் நடத்தும் உரிமை, கூட்டம் கூட்டும் உரிமை, மொழிஉரிமை, வகுப்புரிமை முதலிய பல அடிப்படை உரிமைகளுக்காகத் தி. மு. கழகம் போராடி வந்திருக்கிறது. 144-தடைகளை மீறிக் கூட்டம் நடத்தி, சிறைத்தண்டனை பெற்றவர்கள். ஏடு எழுதியது காரணமாகப் பொதுச் செயலாளர் அண்ணு அவர்களையே சிறைக்கனுப்பி வைத்து, தி. மு. கழகம் தனது கொள்கை உறுதியை நிலை நாட்டிக்கொண்டது. அத்தகு உரிமைகளுக்காகவே, தோழர்கள் என. வி. நடராசன, ஏ. வி. பி. ஆசைத்தமிழ்காஞ்சி. கல்யாணசுந்தரம் ஆகியோரும் சிறைத் தண்டனை பெற்றனர்.

மற்றும், உரிமைக் குரல் வளர வளர. அடக்குமுறை களும் வளர்ந்தன. தடியடி, கண்ணர்ப்புகை, துப்பாக்கிப் பிரயோகம் முதலிய கொடுமைகள் நிறைந்தன. தேசிய வாதிகள், பலாத்காரத்தில் ஈடுபட்டனர். தேவீயில், தேவெனைக் கொட்டினர் பலவிடங்களில் மறைந்து தாக்கினர். தாக்குஞ்சடவர், கைகால் ஒடிந்தவர் பலராயினர். தேசிய வெறிப்பாய்ச்சலுக்கு ஆளாகித் திராவிட வீரர்களில் சிலர் உயிரும் இழந்தனர். கெல்லிக் குப்பம். அப்துல் மஜீது, வண்ணையம்பதி பாண்டியன் ஆகியோர் முன்னேற்றக் கழகத்தின் முன்னணியில் நின்றதற்காகத்தான் படு

கோலைக்கு ஆளாயினர். என்றாலும் இயக்கம் தேயவில்லை, மாருக வளர்ந்தது, வளருகிறது. தியாகம் விண்போகுமா?

அச்சமயத்தில், திராவிடக் கழகம், இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியை, வடநாட்டுச் சுரண்டல் எதிர்ப்பு மறியலாக நடத்தலாயிற்று. ஏனே, அம்மறியல் பின்னர் விறுத்தப் பட்டது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், மத்திய ஆட்சிப் பிடத்தினின் றும் வலம்வருகின்ற அமைச்சர்க்கட்கெல்லாம், வடநாட்டு ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பதற்கு அடையாளமாகக் கருப்புக்கொடி காட்டத் தீர்மானித்தது. அவ்வாறே, திவார்கர் திகைக்க, மேதாப் மலைக்க, ஆச்சாரியார் கலங்க, கருப்புக்கொடி எழுந்தது, வளர்ந்தது. இந்தி ஏகாதிபத்தியத்தை எப்படியும் அழித்தே திருவோம் என்பதற்கு அடையாளமாக, ரயில்வே நிலையப் பெயர்ப் பலகைகளின் தலைப்பில் எழுதப்பட்டுள்ள இந்திப் பெயரை அழிக்கும் கிளர்ச்சி தொடங்கப்பட்டது. அக்கிளர்ச்சி, ரயில்வே பலகைகளில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்களை மட்டுமென்றி, அஞ்சல் நிலையங்களில் உள்ள இந்தியையும் அழிக்குமான் ஏக்கு வெற்றிபெற்றது. டில்லி ஆதிக்கத்தின் முகத்தில் 'தார்' பூசப்பட்டது.

மற்றும், வகுப்புரிமை நிதி, (கம்யூனஸ் ஜி.ஓ.) சில வன்னெஞ்சரின் சூதுமதியால் அரசியல் விரண்யச் சட்டத் தின் மூலம் வீழ்த்தப்பட்டபோது, அக்கொடுமையை எதிர்த்து நிகழ்ந்த பெருங்கிளர்ச்சியில், தி. மு. கழகமே முன்னின்றது. பள்ளி இறுதி வகுப்பில் வடிகட்டும் முறையைப் புகுத்தியபோதும், அது பிறப்பட்ட வகுப்பாருக்குச் செய்யப்படும் அதே என்பதை மாணவர்கள் கிளர்ச்சி மூலம் எடுத்துக் காட்டியது.

கைத்தறி நெசவாளர் கண்ணீர் மாற்ற, ஒவ்வொரு திராவிடனும் கைத்தறி ஆடையே கட்டுதல் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டதோடு, கடந்த ஜனவரி 4-ல், ஊர்கள் தோறும், தெருத் தெருவாகக் கைத்தறித் துணி விற்பனை நடத்தி, கைத்தறிக்கே ஆதாவு பெருக்கினர் தி. மு. க. தலைவர்கள்.

தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்கள் புயலுக்கு இறையாகியதால், விளைந்த தாங்கொணுத் துயரத்தைக்

குறைக்க, அரிய முயற்சி செய்து விதி திரட்டி, ரூபாய் இருபத்தி ஐயாயிரத்துக்குக் கைத்தறித் துணியாக வாங்கி, அரசாங்கத்தின் மூலமே ஏழை மக்களுக்கு வழங்கச் செய்தனர்.

இவ்வாறு, இன உரிமைக்கும், மொழிப் பாதுகாப்புக் கும் எனத்தோன்றிய கிளர்ச்சி வளர்ந்து, அந்த உணர்ச்சி ஓர் உருப்பெற்று, தி. மு. க. என்ற அமைப்பாக நிலைத்து நாட்டுக்குத் தேவையான நற்றிருஷ்டுகள் பலவற்றை ஆற்றி வந்துள்ளது.

அவைகட்செல்லாம் முடி வைத்ததுபோல், முன் னேற்றக் கழகத்தின் முழுவிவுக்கும் அடையாளமாக அமைந்ததே ஜி.ஆர்.நாள்.

புதிய ஆரம்பக் கல்வித் திட்டம், பிறப்பட்ட வகுப்பு மக்களுக்குப் பெருந்தீமையாகும். எனவே, புதுமுறையைக் கைவிடவும் என்று கேட்டுப் பார்த்தும் பயனின்மையால் விளைந்தது அக்கிளர்ச்சி.

தமிழரின் உரிமையை அவமதித்து, அவர் தம் அறப்போரை—'நான்சென்ஸ்' என்று குறிப்பிட்டது தவறு என்பதை உணரசெய்வதற்காகத் தோன்றியது அக்கிளர்ச்சி.

வடநாட்டுப் பண முதலாளியின் பெயர்—எழில்மிக்க தமிழ் நாட்டின அவமானச் சின்னமாக இருப்பது கூடாது என்பதால் பெருகியது அக்கிளர்ச்சி.

நாள் குறிப்பிடப்பட்டது. அண்ணூலின் ஆணை பிறங்குதி நெசவாளர் மூன்னின்றனர். ஆயிரமாயிரம் வீரர்கள் அணிவகுப்பாயினர். அறப்போர்—அறப்போர் என்ற முழுக்கம் வானளாவியது. ரயில் நின்றது. துப்பாக்கிகள் மூழங்கின. அறுவர் பின்மாயினர். பலர் படுகாய் முற்றனர். தலைவர்களை விழுங்கிய சிறைப்பேய் வாய் திறந்த படியே—மற்றும் பல்லாயிரவரை விழுங்கியது. வழக்குகள் வளர்ந்தன. நிதி—தண்டனையை விதித்தபடி இருந்தது, இருக்கிறது. 'உரிமைக்குரல்' தண்டிக்கப்படுகிறது. என்றாலும் ஒடுங்கவில்லை.

தலைவர்கள் சிறையினில், என்றாலும் வெளியிலே உணர்ச்சி மங்கவில்லை என்பதை; பண்டித நேருவுக்கு நேராக உயர்த்தப்பட்ட கருப்புக் கொடிகள் உணர்த்தத் தவறவில்லை.

தவறவில்லை. கருப்புக் கொடி சிறியது. ஆனால் அதை ஏந்தியுள்ள வர்களின் கூட்டம் பெரியது. அதைவிட மிகப்பெரியது அவர்களைப் பிரதிநிதிகளாக அனுப்பி வைத்துள்ள இந்த நாட்டுக்குரிய திராவிட இனம். இந்த உண்மையை உணர வேண்டும் கருப்புக்கொடி காண்பவர்கள்.

திரு. மு. க. இப்பொழுது ஒரு கட்சியல்; இயக்கம், மக்கள் சுக்கி என்று கூறவேண்டிய நிலை பெற்றுவிட்டது. மக்களையும்—திரு. மு. கழகத்தையும் பிரித்துப் பார்ப்பது பேதமையேயாகும்.

பெற்றுவிட்டதைக் கண்டு, ஆத அத்தகைய வளவு பெற்றுவிட்டதைக் கண்டு, ஆத திரப்பட்டு, பின்புறமாக வந்து தாக்குதலும், வசூப்புக் கலவரத்தைத் தூண்டுதலும், அதனால் தோன்றக்கூடிய பலாத்காரத்தைக் காரணமாகக் காட்டிக் கழகத்தையே ஒழித்துவிட எண்ணுவதும், வஞ்சக நிரித்தங்கிரத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாகலாமே தனிர, நினைக்கின்ற பலணித் தாராது. உரிமை இயக்கம் அழியாது! அழிக்க எவராலும் முடியாது! அழிக்க விளைப்பவர் அழியாமல் இருப்பதும் இயலாது!

உண்மையில், ஜி.லீஸ் 15, திராவிடத்தன வழுததை நாள் ! திராவிடரின் தியாக நாள் ! மொழி ஆட்சிக்கு, கலைமீட்சிக்கு, பண்பாடு பாதுகாப்புக்கு, நாகரிக நல்லாழுப்புக்கு வழிகாட்டிய நாள் ! இன உரிமைக்கும், வசூப்பு நிதிக்கும், துணையான நாள் ! திராவிட மக்களின் எதிர்க்கொட்டு செய்யும் பெற்ற நாள் !

துந்த நாளைக் குறித்த, தி. மு. க.வின் தொண்டால் தன்னுணர்வு பூத்து, இன எழுச்சி காய்த்துள்ளது. திராவிடாடு கணியம் என்பதில் ஜயமில்லை. அக்கனி, சமத்துவ நிறங்கொண்டு, சகோதரத்துவ மணம் வீசி, சமதர்மச் சுவை நல்கும் என்பதும் உறுதி. அன்று அண்ணல் தியாகராயின் நல்லெண்ண ததில் அரும்பிய குறிக்

கோள், இடையில் பெரியாரின் உழைப்பில் மலர்ந்த கொள்கை, இன்று அண்ணுவின் அறிவொற்றலில் மணம் மிகக் திட்டமாகத் திகழ்கிறது.

காங்கிரஸின் தேச விடுதலை, நிதிக்கட்சியின் வகுப்புரிமை, தாய்மொழிப் பாதுகாப்பு, திராவிட இன உரிமை, திராவிடநாட்டு விடுதலை, பொருளாதார பேத நிக்கம் ஆகிய ஒவ்வொன்றும், காலமுறையிலேயே மக்களிடையிட இடம் பெற்று வந்துள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் முதலில் சிறு சிறு கிளர்ச்சியாகவே தோன்றி வளர்ந்துள்ளன. இவற்றுள் பல, ஒன்றேடொன்று தொடர்பு கொண்டு, தனித்தனி பிரிக்க முடியாத ஒரு பெரு வழியை மாகத் திகழ்வைதயம் அறிவது கடினமல்ல. அந்தப் பெருவழியே, பேரிலட்சியமே, “திராவிடநாடு திராவிட ருக்கே” என்பது, சிறு பொறி—பெருந் தீயாகி விட்டது. அணைந்து விடுமோ என்று எண்ணிய சிறு விளக்கு, இன்று பெருஞ்சுட்டாகிப் பேரொளி பரப்புகிறது.

அந்த இலட்சிய ஒளி நோக்கியே, பலப்பல கிளர்ச்சி கரும் நடைபெற்றபடி உள்ளன. தியாகப் பண்பும் வளர்கிறது. தொண்டுள்ளம் பூண்டோர் பெருகியபடி உள்ளனர்.

எனவேதான், எரிகிற அடுப்பில் ஏற்றிய பால் என, இனவணர்வுப்பால் பொங்கும் திராவிடத்தில், திராவிட நாடு திராவிடருக்கு ஆகும் வரையில், இந்தக் கிளர்ச்சி ஓயா து, உறங்காது, ஒதுங்காது, சாகாது, — மாறுக எங்கும் பரவிப் பொங்கி வளரும்—வளரும் கிளர்ச்சியாகவே வாழும் எனக் கூறுகிறேன்! ஆம்! இது “வளரும் கிளர்ச்சி”! தளராது, தயங்காது “வளரும் கிளர்ச்சி”! என் பதைத்தான் எலலோரும், எத்திறத்தினரும் உணரவேண்டுமென விரும்புகிறேன்!

வளர்க கிளர்ச்சி !

வாழ்க திராவிடும்!!!

புதிய வெளியீடுகள்

க. அன்பழகன், M.A.

தொண்டா? துவேஷமா?

0 - 8 - 0

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினின் சிரிய பணிக்கு மாசு கற்பிப்பதில் சிலர் முனைந்துள்ளனர். கழகத்தின் அமிய பணியைப் பகை என்று பறை சாற்றுகின்றனர். குறிப்பாகப் பார்ப்பனரிடத்தில் கொட்ட பகை என்று பறி தாற்றுகின்றனர். இது போன்ற விறுமகியாளர்க்கு இந்தால் மிறந்த மறுப்புரையாக கழகத்தினின் பணி நாட்டுக்குச் செய்யும் தொடர்பு, பிறரை வெறுக்கும் துவேஷம் அல்ல என்பதை விளக்குகிறது.

அறிஞர் அண்ணு

பார்வதி, பி. ஏ.

3 - 0 - 0

உயர்ந்தவனுக வேஷம் போடும் ஒரு கயங்லவாந், அவன் விரித்த வலையில் விழ்ந்த துடிப்புள்ள ஒரு வீர இளைஞன், இவர்களிடையே சாகசமும் உண்மை அன்பும் சிறைந்த ஒரு பாத்த இளம்பேண். இவர்களைக் கொண்டு பின்னப்பட்ட சிறந்த நூல். அழகிய மூவர்ன அட்டை.

மாஜி கடவுள்கள்

சாதா பமின்டு 3 - 0 - 0

அட்டை பமின்டு 3 - 8 - 0

உலகம் முழுவதும் வழங்கிய கடவுளர், கடவுட் கொள்கை, கடவுளர் கதைகள் பற்றிய சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல். பல நாட்டுக் கடவுளின் அழகிய படங்கள். மூவர்ன அட்டை.

பாரி நிலையம்

59, பிராட்வே :: சென்னை - 1